

Süpergüç yeniliyor

sayfa: 6-7

ANTİKAPİTALİST

sosyalist işçi'nin ekidir

Yeni bir dünyanın ayak sesleri
Küresel ısınma
Dünyanın solundaki kıta

sosyalist işçi ile birlikte isteyin

sosyalist işçi

www.sosyalistisci.org

SAYI: 260

30 Eylül 2006

1.50 YTL

AFGANİSTAN, IRAK, LÜBNAN

ve FİLİSTİN'E ÖZGÜRLÜK

İRAN IRAK OLMAYACAK

Afganistan ve Irak'ta işgal sürüyor. Şimdi aralarında Türk askerlerinin de olduğu NATO güçleri Lübnan'ı işgal etmeye başladılar. Filistin de İsrail zulmü aralıksız devam ediyor.

11 Eylül'ün hemen ardından ABD Afganistan'a saldırdı. O günden bugüne ABD ve müttefikleri çok büyük çoğunluğu sivil olan 100 binin üzerinde insan öldürdüler. Milyona yakın insanı yaraladılar.

Saldırılan ve işgal edilen ülkelerdeki sivil kayıpları hesap etmekte mümkün değil. ABD şimdi İran'a saldırmak istiyor. Savai karşıtları dün

Afganistan, Irak ve Lübnan'a saldırılara karşı çıktıkları gibi bugün de İran ve Suriye'ye saldırıya karşı çıkacaklar. ABD'nin bu korkunç saldırıganlığını durduracak tek güç savaş karşıtı harekettir.

Lübnan'a asker gittiği gün
SAVAŞ
KARŞITLARI
Taksim gezi
Parkı'nda
olacak
saat: 18.00

**Öğrenci olmak zor
zanaat**

sayfa: 4

**Macaristan'da
kriz**

sayfa: 5

Tayland
Darbe ve direniş

sayfa: 9

Barişarock
Hareket büyüyor

sayfa: 10

301 KALKSIN

301. Madde düşünce ve ifade özgürlüğünün düşmanıdır

301. Madde yoğun olarak kullanılıyor. Özgürlükleri kısıtlıyor. 301. Madde'den yargılanan Argos gazetesi Genel Yayın Sorumlusu Hrant Dink bir süre önce bu maddeye göre 6 ay hapis cezasına mahkum edildi ve cezası ertelendi.

Şimdi Hrant Dink hakkında daha önce ceza aldığı yazıyı yeniden yayınladığı için bir dava daha açıldı. Hrant Dink yalnız değil. Düşünceye ve ifade özgürlüğüne sınır getirmeye çalışan 301'e karşı olanlar Hrant Dink'in yazısına imza atıyorlar.

KİM NE DEDİ?

“

"Devletin köy yakıtına gözümle görsem bile inanam. Her gördüğümüz helikopteri bizim sanmayın. PKK helikopteri olabilir. Hatta Rus, Afgan veya Ermeni helikopteri de olabilir."

Eski Başbakan Tansu Çiller, (Köylere boşaltılan Kürt köylülerine hitaben)

'Türklük' ten ne anladığını şöyle açıklamıştı: "...Her ülkenin kendine göre değerleri vardır. Öyle ülkeler vardır, bayrağın dan şort yaparsın hoş görülür. Öyle ülkeler vardır, ineğine dokunursun, infial yaratır. Öyle millet var ki, kan dedin mi ecdatlarının (doğrusu ecdat) akıttığı oluk oluk şehit kanı gelir. Öyle millet vardır ki, kan dedin mi akla bu toprakların her santiminde bulunan ecdat kanı gelir. Bu toprağın her karesi kanla sulanmıştır..."

Şişli Ceza Mahkemesi, Gazeteci yazar Hrant Dink'e ceza verilen kararda

301, kapı numarası değildir. Birçoğu 301 maddeyi kapı numarası gibi biliyor. Bu maddeyi tartışan ve yanıt bekleyenlerin, en az cevap verecek kadar madde hakkında bilgi sahibi olması gerekir"

Cemil Çiçek, Adalet Bakanı

”

12 bin

Türkiye Cumhuriyeti aleyhine Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi'nde köylülerinden sürülen köylülerin açtığı dava sayısı. AİHM bu davaların çok büyük çoğunluğunda Türkiye Cumhuriyeti'ni suçlu bularak para cezasına çarptırdı.

CHP'nin MHP'lileşmesi

Türklüğü korumak için çıkarılmış olan 301. Madde'den davalar açılmaya devam ediliyor.

Orhan Pamuk, Elif Şafak gibi ünlüler açılan bu tür davalardan bazen beraat ederken bazen de Adalet Bakanlığı bu davaların açılmasına izin vermezken, Hrant Dink başta olmak üzere bir çok yazar hakkın da hüküm verildi.

Hrant Dink 6 ay hapse mahkum edildi ama cezası ertelendi. Başka davalar da devam ediyor. Şimdilik 301. Madde'den açılmış 80 dava var.

Avrupa Birliği parlamentosu düşünce ve ifade özgürlüğünü ortadan kaldırıyor diye 301'e karşı. AB'nin 301'e karşı olması her türlü ırkçı ve milliyetçiye ayağa kaldırıyor.

301. Madde ilk olarak CHP'lilerin önerileri ile bu biçiminde çıktı. Milliyetçi baskıya direnemeyen AKP de CHP önerisine oy verdi.

Şimdi AKP'nin bir kanadı 301'i kaldırmak, en azından değiştirmek istiyor. Bunu AKP içinden bazıları, örneğin Adalet Bakanı Cemil Çiçek karşı çıkıyor-

Baykal: Sosyal demokrat. Özgürlüklere düşman. 301in devamından yana. Erdoğan: AKP'li. 301'in kalmasından, en azından değişmesinden yana.

lar.

MHP'lileşen CHP

Ancak CHP en sert biçimde 301'i savunuyor.

AKP'nin maddeyi değiştirmek için CHP ile işbirliği yapmak istemesine CHP Genel Başkanı Deniz Baykal'ın verdiği cevap ibretlik.

Baykal AKP'nin Türklüğü korumadığını söylüyor ve "Türk kimliğine hakaret etmeyi serbest bırakmanın ayıbına ortak aradığını" öne sürüyor..

Her geçen gün sosyal demokrat çizgiden uzaklaşan CHP giderek MHP'lileşmektedir. Baykal ise çok zaman MHP liderini aratmayacak ırkçı ve milliyetçi açıklamalar yapıyor.

Adalet Bakanı Cemil Çiçek ise Başbakan Recep Tayyip Erdoğan'dan farklı bir tutum alarak 301.

Adalet Bakanı Cemil Çiçek'e göre 301. Madde'yi sorun haline getiren yazar Orhan

Pamuk. "Eğer Orhan Pamuk o konuşmayı yapmasaydı bu sorun olmayacaktı" dedi.

Hatırlanacağı gibi TKP'de CHP'ye benzer bir biçimde Orhan Pamuk'u eleştirmekteydi.

Bir de "ama Fransa gibi Avrupa ülkelerinde de benzer yasalar" var diyeler var. Bunlar AB'den bağımsız olarak demokrat olunamayacağını düşünenler. Öte yandan hangi Avrupa ülkesinde benzer davalar olduğunu da gösteremiyorlar.

Hrant Dink yalnız değildir

301. Madde'den daha önce 6 ay hapis cezasına çarptırılan Agos gazetesi Genel yayın Yönetmeni Hrant Dink hakkında bir kere daha 301. Madde'den dava açıldı. Yargılamanın sonucunda mahkum olduğu takdirde eski cezasını da yatacak olan Hrant ile dayanışma kampanyası başladı. Hrant Dink Yalnız Değildir kampanyasına katılanlar Hrant'ın mahkum olduğu yazıya imza atıyorlar.

"Yurtseverler" protesto edildi

Bir süredir çeşitli yazarlar hakkında yaptıkları ırkçı suç duyuruları ile tanınan bir avukat grubu son olarak yazar Elif Şafak aleyhinde açtıkları davaya "yurtseverleri" çağırıyorlar.

20-30 kişi bu çağrıya uyararak Elif Şafak'ın davasının görüldüğü Beyoğlu Adliyesi'ne geldi.

Aynı gün için anti faşistler de bir çağrı yaptı. Bu çağrı çok kısa sürede örgütlenmiş olmasına rağmen 200'ün üzerinde bir katılım oldu.

Elif Şafak'ın beraat etmesi üzerine

mahkeme salonundan çıkarak basın açıklaması yapmak isteyen ırkçı "yurtsever" Avukat Kerişsiz ve arkadaşları anti faşistler tarafından "ırkçı, milliyetçi", "shov yapma" diye protesto edildi.

Faşizme karşı omuz omuza sloganı atıldı. Bunun üzerine Kerişsiz ve arkadaşları antifaşistlere saldırdılar. Çıkan çatışmada "yurtseverleri" davaya çağırarak Kerişsiz ve arkadaşları dayak yediler.

Anti faşistler gelecek duruşmalara daha kalabalık gelmek üzere Beyoğlu Adliyesi'nden ayrıldılar.

Türkiye Sosyal Forumu'nda Antikapitalist tartışma kılavuzu

29 Eylül Cuma, 18.00
Karakedi
Antikapitalistler tartışıyor
Anti Kapitalist manifesto
Alex Callinicos

30 Eylül Cumartesi, 10.00
Darphane-i Amire
Nükleer Enerji, Küresel Isınma
Kemal Ulusaler, Nejat Tamzok, Özgür Gürbüz - Küresel Eylem Grubu, Hacı Orman, Önder Algedik - İklim Değişiyor, Biz Durdurabiliriz Kampanyası

30 Eylül Cumartesi, 15.15
Darphane-i Amire
Alternatif Küreselleşme ve Yeni Sol
Alex Callinicos, Hayri Kozanoğlu, Zeynep Gambetti, Doğan Tarkan

30 Eylül Cumartesi, 17.30
Darphane-i Amire
Savaş Karşısı Hareketin geleceği
Tayfun Mater, Tarık Ali

30 Eylül Cumartesi, 20.00
Karakedi
Eğlence
Giriş parasız

1 Ekim Pazar, 10.15
Darphane-i Amire
Neoliberal politikalar ve sendikal hareket
Abdurrahman Daşdemir, Enzo Bernardo - İtalya Kamu Sendikaları Federasyonu (CGIL), Tarık Ali, Metin Özüğurlu

1 Ekim Pazar, 13.00
Darphane-i Amire
Piyasa ve Devlet Kıskaçında Eğitim
KESK'ten bir konuşmacı, Sezai Temelli, İrfan Alayvar, Ersin Tek

1 Ekim Pazar, 15.15
Darphane-i Amire
Kürt Sorunu ve Barış Mücadelesi
Hatip Dicle, Hakan Tahmaz, Mustafa Kahya ve Şenol Karakaş

1 Ekim Pazar, 17.30
Gazeteciler Cemiyeti
Sağlık Politikaları ve Sağlık Hakkı
Fatih Artvinli - İNSEV, Köksal Aydın - SES Başkanı, Erkan Kapaklı - Küresel Eylem Grubu, Abdülsamet Baskak - İzmir

Türkiye Sosyal Forumu Gülhane Parkı içinde Darphane-i Amire salonlarında 30 Eylül - 1 Ekim tarihleri arasında yapılacaktır.

Karakedi Kültür Merkezi İstiklal Caddesi, Büyükparmakkapı Sokak, Hayat Apt. adresindedir. Karakedi aynı sokaktaki Pandora Kitabevi'nin karşısındadır.

Yargıç, politikacı ve çöpcü olan bir general

Geçen gün Hakkâri'ki Dağ ve Komando Tugayı Komutanı Tuğgeneral Azmi Utku Cinek'in komutasında "sivil kıyafetler" giyen komando askerler ellerinde çöp torbaları ve pankartlarla şehri "temizlemeye" başladılar.

Askerlerin ellerindeki pankartlarda "Belediye bölücülük yapma işini yap" yazıyordu.

Ellerindeki megafonlarla da halka "Bu çöpleri belediyenin temizlemesi gerekiyor. Ama buyurun gelin beraber temizleyelim. Sevgili vatandaşlar, kampanyanın amacı, temiz bir Hakkâri yaratmak.

Çevre vergisi veriyoruz, çöp parası ve su parası veriyoruz. Ama belediye çöp temizliği yapmıyor. Belediye bu çöpleri temizleyene kadar, pankartlı kampanyamızı sürdüreceğiz." diye anons yapıldı.

Herşeyden önce Hakkâri Belediye başkanını ve bütün belediye kurumunu "bölücü" olarak gösteren General Azmi Utku Cinek suç işlemekte ve Belediye başkanının da belirttiği gibi "provokasyon" yapmakta.

Bilindiği gibi "bölücülük" bir su. Ancak mahkemeler bireyler ya da kurumlar hakkında böyle bir karar verebilir. Komutan kendi başına veya kurmaylarıyla birlikte bu kararı verirken kendisini yargının yerine koymakta ve suç işlemektedir.

İkinci olarak bu eylem politik bir eylemdir. Sanki General Hakkâri'de MHP'den belediye başkanı adaydır.

Ordunun, askerlerin böyle bir eyleme sokulması da suçtur. ordu bir kurum olarak siyaset yapamaz ve tam da bu nedenle askerlerin oy hakkı bile yok.

Son olarak ise ordu çöpcü değil. Komando tugayının yaptığı iş bir sivil eylem değil. Askerler sivil eylem yapamazlar.

Bütün bunlardan sonra Hakkâri belediye başkanı araçlarına el konduğunu ve çok sayıda işçilerinin kent dışına çıkarıldığını ve şehirde bu nedenle çöp toplamakta zorluk çektiklerini söylüyor.

Acaba Belediye'nin araçlarına kim el koydu?

BAŞYAZI

Ateşkes barışı sağlayacak mı?

DTP'nin PKK'ye ateşkes ilan edin çağrısından sonra Talebani PKK'nin ateşkes ilan edeceğini açıkladı. Bütün belirtiler ateşkes ilan edileceğini gösteriyor.

PKK'ye sürekli ateşkes yap, şiddeti terk et çağrısı yapan Türk aydınlar için bu sevindirici bir gelişme olacak. Ama acaba bu tutum barışın kazanılması için yeterli mi.

Her savaşın iki tarafı var. Dolayısıyla ateşkesmek ve barışçı, siyasalbir çözüm aramak ancak iki taraflı olduğu zaman anlamlı. Aksi takdirde belki anda savaş bitmiş ya da durmuş olabilir ama ileride yeniden başlar.

Kürtlerin tarihi bunun sayısız örneği ile dolu.

Türk sosyalistleri her alanda milliyetçiliğe ve ırkçılığa karşı tutum almadan ve bunu öncelikli görevleri haline getirmeden bu soruna olumlu katkıda bulunmazlar.

Türk sosyalistleri, aydınları toplumu kemiren ve hortlamak için her fırsatı deli gibi kullanan milliyetçiliğe karşı çıkmak, uzlaşmaz bir mücadele vermek zorunda.

Kürtlere gelince, onlar kendi kararlarını kendileri verecekler. Bizim onlara akıl verme durumumuz ve görevimiz hiçbir zaman olmadı, olmayacak da.

301 ve Türk milliyetçiliği

301. Madde sayısız yazarı vurdu, vuruyor. Bilindiği gibi bu hükümet bu maddenin kalmasından yana bir eğilime sahip ama sosyal demokrat, 2. Enternasyonal üyesi CHP buna karşı.

CHP Genel Başkanı MHP'lileri aratmayacak bir üslupla 301. Maddeyi savunuyor.

301. Madde'nin yanı sıra vakıflar ve azınlıklar konularındaki diğer yasal gelişmelerde de CHP gene ırkçı-milliyetçi bir tutum içinde.

Kimi sol örgütler ise hemen her konuda söz söylerken iş 301'e gelince suskunlar. Bunun nedeni açık ki bu örgütlerin milliyetçiliğe, yurtseverliğe ve kemalizme olan yakınlıkları.

Lübnan'da neler olacak?

Hizbullah lideri "dünyada hiç bir ordu bizi silahsızlandıramaz" diyor.

Lübnan'a giden işgal ordusunun komutanı olan Fransız general ise görevlerinin direnişi yani Hizbullah'ı silahsızlandırmak olduğunu açıkça söylüyor.

Demek ki yakında Lübnan'da silahlar gene patlayacak. Türk askerlerini de bu çatışmalara katılacağı kesin.

Bu durumda yakın gelecekte Türkiye'ye Lübnan'dan asker ölümleri gelmeye başlayacak.

Onlar "şehitler ölmez, vatan bölünmez" diye mi karşılanacak? Onlar şehit mi olacak? Ve ilk ölü asker geldiğinde, Türk birlikleri Hizbullah ile çatıştığında Başbakan sözünde duracak ve askerleri geri çekecek mi?

Elbette hayır. Ama bizde sokakta olacağız ve bunu talep edeceğiz.

Meksika'da demokrasi adımları

2 Temmuz'da yapılan Başkanlık seçimlerinde hile yapılarak seçilmesi engellenen Andres Manuel Lopez Obrador Meksika'nın İspanya'dan bağımsızlığını kazandığı günün yıldönümünde başkentte 1 milyon delegenin katılımı ile yapılan toplantıda halk tarafından fiili Meksika Başkanı olarak ilan edildi.

Halk arasında kısaca AMLO denen Lopez 1910 Devrimi'nin yıldönümü olan 20 Kasım'da Başkanlığa el koyacağını açıkladı.

AMLO'ya karşı kampanyaya aralarında Amerikan şirketleri Wal-Mart ve Coca Cola'nın da olduğu çok sayıda yabancı şirket de katılmıştı.

Nasıl bir örgüte ihtiyaç var?

F. ALOĞLU

Geleneksel sol kabullenmek istemese de yeni ve güçlü bir sol alternatif ihtiyacı var. Bunu bütün toplum fark ediyor.

Bir olasılık var olan sosyal demokrat solun bir araya gelmesi ve buna bazı sosyalistlerin katılması. Bu olasılık yeni bir sol alternatifin doğması demek değil. Çünkü var olan sosyal demokrat partilere sosyal demokrat demek artık mümkün değil. DSP ve CHP için belki hala "solda" demek mümkün olabilir ama bu iki örgütün emekçi yığınlar için umut olması bu halleriyle mümkün değil.

Aynı politikalara dayanarak oluşturulmaya çalışılacak bir başka sosyal demokrat partinin de emekçiler için alternatif olarak görülmesi mümkün değil.

Bugün emekçi yığınlar hakları için sürekli kampanya yapan, yeni libera-

lizme karşı çıkan, savaşa karşı açık tutum alan bir örgüt arıyorlar.

Böylesi bir örgüt var olan politikacıların içinden değil tam tersine yepyeni genç kadrolar arasından çıkacaktır.

Dünyanın bir çok ülkesinde irili ufaklı yeni sol alternatifler oluşuyor. Büyük bir deneyim birikiyor. Bu deneyimler Türkiye'de de yeni bir sol alternatif için ne yapmak gerektiğini gösteriyor.

Herşeyden önce mücadeleci bir örgüt gerekli. Sürekli kampanya yapan, sürekli mücadele içinde, sokakta olan bir parti gerekli. Genç ve dinamik bir örgüt.

Sadece genç değil aynı zamanda kadınları öne çıkarmış bunu kota gibi tedbirlerle değil, doğal olarak yapabilmemiş bir parti gerekli.

Bugün toplumsal harekete bakınca, KESK'in gösterilerine, BAK'ın kortejlerine bakınca kadınların ne denli çok olduklarını görmek mümkün. Aynı şekilde DSİP'in yapılarına bakınca

kadınların ne kadar önde gelen, belirleyici görevlerde olduklarını da görmek mümkün. Demek ki kadınların önde olması hem gerekli hem de mümkün.

Emekçi yığınlara alternatif olacak bir parti partiler yasasının kuralları ile sınırlanmamalıdır. Gerçekten demokratik bir yapı oluşturulmalı, yoğun bir tartışma ve ortak karar verme süreci yaratılmalıdır.

Bu açılardan emekçiler için alternatif olacak bir sol örgütlenmenin geçmişin hiçbir kamberunu taşımaması gerektiği gün gibi açık.

12 Eylül'ün yıl dönümünde 78'liler dernekleri küçük ama gerçekten çok küçük etkinlikler gerçekleştirdiler. Ama daha kötüsü 78'lilerin gösterilerine bakan gençlerin çoğu 12 Eylül'ü bilmiyordu. Bu çıplak gerçek o kuşağın devrimcilerini kızdırıyor ama önümüzdeki gerçek bu.

Bugün politikaya atılan yeni kuşaklar farklı, 10 yıl öncesinden bütünüyle farklı bir koşulda mücadeleye giriyorlar. Yenilgiyi bilmeyen, yaşamamış bir kuşak var. Bu nedenle hep kazanmak için, farklı bir ruh haliyle sokağa çıkıyor. Kazanmanın mümkün olduğunu düşünenin eylemi ve tarzı ile kaybetmeyi kabullenmiş bu nedenle sadece protesto edenin ruh hali farklı oluyor.

Geleneksel sol bu nedenle küçücük güçlerini abartıyor. 3-4 kişilik eylemler örgütüyor. Protesto ediyor ama kazanmak için hazırlanmıyor.

Yeni bir sol örgütlenme bu havaya hiç bir biçimde dahil olmamalıdır.

Geleneksel sol yeni kuşağın mücadelesini küçümsüyor. Dudak büküyor. Olsun, dudak bükünler ama yeterki bizden uzak dursunlar.

sosyalist işçi

antikapitalist, savaş karşıtı ve sosyalist mücadelenin örgütü
Devrimci Sosyalist İşçi Partisi

hakkında daha fazla bilgi almak istiyorsanız

0536 - 335 10 19

ÇIKIYOR

Amerikan imparatorluğunun büyük stratejisi

Alex Callinicos

Sosyalist İşçi Yayınları

sosyalist işçi

Öğrenci olmak zor zanaat

Onur Burçak BELLİ

99 senesiydi, ÖSS kabusunu atlatıp "kurtuldum" diye hissetmiştim. En büyük tantana buydu benim için hayatta. Onu atlatınca hayat daha kolay olacaktı. Üniversiteli olacaktım, edebiyatla, politikayla uğraşacaktım, sinemaya gidecektim, dergiler takip edecektim, fuarlarda saatler geçirip kendime kitaplar alacak, belki ucundan tiyatroya bulaşacaktım. Bu duygularla ve planlarla geldim İstanbul'a. Kampüs hayatım olacaktı. Belli ki hayatımın en büyük yanılgısı buydu. İşler öyle yürümüyordu üniversitelerde. Kabus ÖSS'den ibaret değildi. Daha kayıt olma aşamasında harç ve yurt ücreti bütü belimi, kitap paraları, fotokopi kabusları takip etti bunları. Kısa zamanda tükenmişti cebimdeki para. Ne kampüsü kampüstü üstelik ne bölümlerde bilim vardı. Bu nasıl hayal kırılmaktı. İş ya da burs bulmak zorundaydım.

Karşılıksız burslara, eğitim desteğine ne olmuş?

Dereceyle girmiştim üniversiteye. Birileri hevesli olduğumu, başka türlü bir insan olmak isteğimi anlar dedim. Sosyal Hizmetler diye bir yer varmış üniversitede, oraya git dediler. İşte bir destek örgütlenmesi diye düşünüp bir umutla koştum ofise. Girdim içeri. Bir takım gençler vardı içeride. Karşıladılar beni, onlarda öğrenciymişler. Anlattım derdimi, "harç, yurt, fotokopiler bir yol bulmalıyım" dedim. "Burs başvurusu yapmak istiyorum." Bir takım formlar verdiler elime. İş başvurusu formları. "Ben burs arıyorum" dedim. "Bu da burs" dediler. Benim bildiğim burs kavramı değişmiş meğer. Üniversitelerde çalışanlar tasfiye edilmiş, yerine komik "burslar" karşılığında öğrenciler çalıştırılmıyormuş. "Ben kantinde ya da fotokopicide ne yaparım, edebiyat okuyorum ben" dedim. "Bari alanımla ilgili bir iş olsa, ben de kendimi geliştirmiş olurum" demek istedim ama bir anda cebimdeki para miktarını ve vitrindeki çeviri dergilerini hatırladım. Başka şansım yoktu. Ne benim başka şansım, ne karşılıksız burslar, "okumak isteyip imkanı olmayan zavalılara" destek vardı. Hayal

Ama biz artık kendine bunlara karşı çıkabilecek alan bulamayan, muhalefet etmek için yanlış yerlere bakan, yaşadığı sorunları kendine has sanıp yapabileceği bir şey olmadığını düşünen müşteriler değiliz. Bizler uluslararası bir hareketin parçası olan, bu dünyayı değiştirmekte kararlı aktivistleriz. Sokaktan geldik, sıradan insanlarız, hiç kimseyiz ama her yerdeyiz.

kırıklığı etti üç!

Çan eğrisi çançan eğrisi, çanlar kimin için çalışıyor çıkmazı, döner sermaye açıktan baş döndüren sermaye, müşteri mi, satıcı mı, öğrenci piyasası...

Peki ne yapmak gerekiyordu?

Lise hayatım boyunca politikaya bulaşmaya çalışmış ancak çok da başarılı olamamıştım. Oysa üniversiteye geleceğim sene dünyada çok ciddi gelişmeler başlamış, benim ve benim gibi pek çok insanın hayatını iyice dayanılmaz hale getiren yeni liberal politikalara karşı umut verici hareketler ortaya çıkmıştı. Bense üniversiteye gelip bu harekete katılmayı dört gözle bekliyordum ki olmadı. İstanbul Üniversitesi'ni herkes bilir. Çok "politik" bir üniversitedir. Bir sene, tam bir sene boyunca çantamı sırtıma takıp dolaşım. Politika yapacak bir yer arıyordum kendime. Solcuydum ben ve yukarıda anlattıklarım bana has sorunlar değildi. Bunlara karşı bir şeyler yapmak gerekiyordu. Biz çoktık, değiştirebilirdik. Öğrencilere müşteri, ucuz emek muamelesi yapan,

çan eğrisi gibi asla efektif olmayan üstelik öğrencileri birbirine rakip hale getirip bölen bir sistemi dayatan bürokratlara inadına birlikte cevap verebilirdik. Oysa kendime bunları yapabilecek bir alan bile bulamamıştım "çok politik" üniversitemde. Hayal kırıklığı etti dört!

Çalışmaya başladım. Herkes gibi. Ama bakmadığım bir yer varmış. Hata sol örgütleri dolaşıyor olmuştum, başka bir sürü yerde benim gibi hisseden insanlar vardı. Bir şey yapmak istiyorduk, bir şey yapmak zorundaydık ama başka bir şey.

Bir dönem böyle garip geçti. İş, okul, dert, dert, dert. Bu arada dünyadaki kıpırdanmaların sesi daha çok duyulmaya başlamıştı, bense kendi sorunlarıma gömülmüş halde seyrediyordum olanları.

Kantin konuşmaları yapamıyorduk biz, herkeste inanılmaz kaygılar vardı. Filoloji okuyorduk mesela ama hayatta hiçbir gazetede filolog aranıyor ilanı olmayacaktı. Bütün bu karmaşanın arasında ilk defa sinemaya gidebilmem, çalışan, biraz da

parası olan bir arkadaşımın tabiri caizse kıyağıyla bir buçuk seneyi buldu. Daha öğrenci bile olamamışken işsiz kalma kaygısı yaşıyorduk. Uzatmayalım bunlar çok değişik ve ilginç hikayeler değil, hepimiz biliyoruz, yaşamışızdır.

Başka bir dünya mümkün ve bu savaşı bir dünya...

Neyse, üniversiteye geleli iki seneye yakın olmuştum ki 11 Eylül, ardından savaş tamları, Filistin... Ben artık yerimde duramıyordum. Birşeyler yapmak zorundaydım. Tam bu sıralardaydı, Türkiye'de harekete bakan, onun bir parçası olmaya çalışan, benim düşündüklerime benzer şeyler anlatan bir öğrenci topluluğu ortaya çıkmıştı. Tam bu sıralarda ben tabii ki karşılıksız bursu hala bulamamıştım ama bana destek olacak birileriyle tanışmış ve geldiğimden beri ilk defa çalışmıyorum öğrencilik yapıyordum. Ne kadar öğrencilik yapılabiliyorsa o kadar yani.

Bütün dertlerimiz yetmiyormuş gibi o dönemde İstanbul

Büyükşehir Belediyesi otobüs fiyatlarına zam yapma, öğrenci indirimlerini kaldırma planlarını açıklamıştı. Bu kadarı fazlaydı. Zaten sınırlarda yaşamaya çalışırken bir de pasolarımızı alacaklardı. Dünyadaki hareket "kampüsümüze" düşmüş, toplanıp toparlanıp bir araya gelen insanlar bir yandan bir kabusun içerisinde öğrencilik yapmaya çalışıyor bir yandan hızla alanlara çıkıyordu. Müthiş kampanyalar yapmaya başlamıştık. Paso saldırısına karşı bir eylem aynı anda savaş karşıtı bir eylem oluyor, umut vaadediyordu.

Başka bir dünya! Hemen şimdi!

Rahatlamıştım. Neo liberal saldırılar devam ediyordu, hala da ediyor ama biz de devam ediyoruz. Üstelik kararlıyız. O zaman pasolarımızın alınmasına ve ulaşım zamlarına karşı başlattığımız kampanya kazanmış, pasolarımız bizde kalmış, zamlar geri çekilmişti; üstelik yaptığımız kocaman eylem sayesinde kendimize güvenimiz gelmiş, kararlılığımız bütünü artmıştı. Onlar saldırmaya devam ediyor biz direnmeye.

Sıra medikolarda ama yemezler!

Şimdi genel sağlık sigortası yasası kapsamında sağlığın özelleştirilmesi ile birlikte bizim de medikolarımıza göz diktiler. Ama biz artık kendine bunlara karşı çıkabilecek alan bulamayan, muhalefet etmek için yanlış yerlere bakan, yaşadığı sorunları kendine has sanıp yapabileceği bir şey olmadığını düşünen müşteriler değiliz.

Bizler uluslararası bir hareketin parçası olan, bu dünyayı değiştirmekte kararlı aktivistleriz. Sokaktan geldik, sıradan insanlarız, hiç kimseyiz ama her yerdeyiz.

Öğrencilik sürecimizde öğrencilik yapmak istiyoruz, müşteri olmak değil. Karşılıksız burslarımızı, ucuz yemekhanelerimizi, kütüphanelerimizi, bilimsel, özgür eğitim haklarımızı geri istiyoruz. Üniversiteler ticari oluşumlar değildirler, bizim istediğimiz çalışmalarını yapıp, kendimizi özgür bireyler olarak yetiştirmemize olanak sağlamakla yükümlü sivil kuruluşlardır.

Örgütlendik, ayaklandık, karşı çıkacağız. Kararlıyız; üniversitelerimizi geri alacağız.

İstanbul'da polis baskınları

İstanbul polisinin Atılım gazetesine ve ona yakın çeşitli kurumlara olan baskıları devam ediyor. Son olarak Atılım gazetesinin merkez bürosu ve Kartal bürosu, BEK-SAV, Ezilenlerin Sosyalist Platformu, Gülsuyu ve Ümraniye Mustafa Kemal Mahallesi'nde iki dernek, Tekstil Sen, DİSK'e bağlı Limter İş, Emekçi Kadınlar Derneği, Özgür radyo ve Sosyalistgençlik Derneği basıldı.

Bu baskılarda 9 kişi daha göz altına alınırken çeşitli malzemelere el kondu.

Polis baskısına uğrayan kurumların temsilcileri İHD'de yaptıkları bir basın açıklaması ile polis baskısını protesto ettiler ve baskılara rağmen çalışmalarına devam edeceklerini ilan ettiler.

Bu arada Atılım gazetesi kapatıldı.

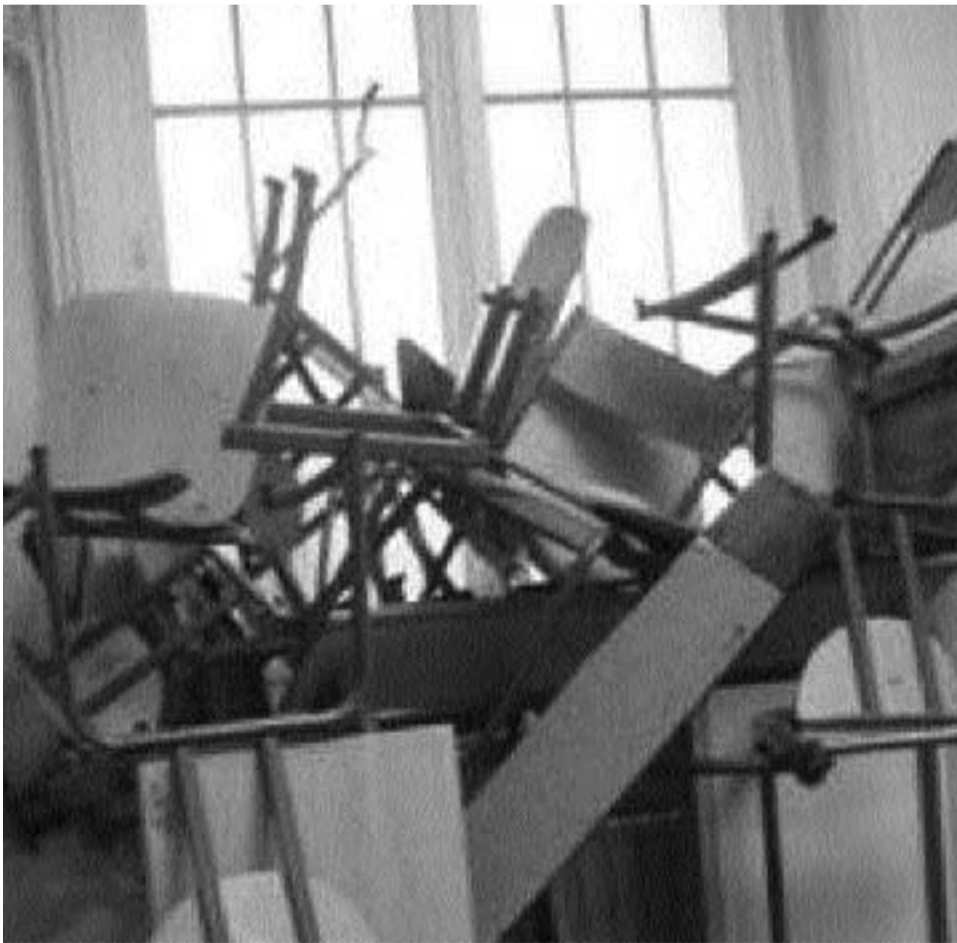
Tütün Sen kapatılmak isteniyor

Tütün çiftçilerinin tek örgütlenmesi olan Tütün Sen İzmir İş mahkemesi kararı ile kapatılmak isteniyor. Benzer bir dava da bir süre önce Karadeniz'de faaliyet sürdüren Fındık Sen için açıldı.

Tütün Sen başkanı Ali Bülent Erdem kararı temyiz edeceklerini söyledi ve Tütün Sen'in hem yasal hem de meşru olduğunu ifade etti. Ali Bülent Erdem'e göre "Hükümet bu konuda iç hukuk düzenlemesi yapmadığı için üretici sendikaları bugün mahkemelerle uğraşmak zorunda kalıyor. Avrupa Birliği ile sürdürülen müzakere süreci içerisinde küçük çiftçiler aleyhine ne varsa uygulanmaya çalışılıyor."

% 16

Okul öncesi çocukların yüzde 16'sında beslenme bozukluğu, yüzde 2.1'inde ileri derecede yetersiz beslenme, yüzde 14-25'inde zayıflık, kısa boyluluk, yüzde 30-50'sinde parazitler, yüzde 15-37'sinde A ve B vitamini yetersizliği bulunmaktadır.

YORUM

Politik İslam ve sol

1989'da Doğu Avrupa, 1991'de de SSCB yıkıldığında dünya halklarının büyük çoğunluğunun gözünde sosyalizm çöktü. Bu ülkeleri sosyalist olarak gören diğer ülkelerin sosyalistleri açısından da sosyalizm büyük bir yenilgiye uğradı. Kimi sosyalistler tüm pozisyonlarını tartışmayabazladılar ve saf değiştirdiler. Böyle yapmayanlar ise giderek küçülen bir duruma girdiler.

Bir yandan gözlerimizin önüne çıplak bir biçimde çıkan "reel sosyalizmin" pislikleri, baskıcılığı, diğer yanda ise aynı rejimi savunan "sosyalistler".

Oysa 1989'da ve 1991'de yıkılan rejimlerin sosyalizm ile hiç bir ilgisi yok. Bu ülkelerde devlet kapitalizmi vardı. Ancak böyle düşünen sosyalist sayısı oldukça az.

1989'un arkasından sosyalistlerin toplumsal mücadeleler içindeki yerleri giderek daraldı. Dünyanın Müslümanların çoğunlukta olduğu bölgelerinde eskiden sol örgütlenmelerin etkisi altındaki ulusal kurtuluş hareketleri giderek politik İslamın eline geçti. Aynı şekilde yoksul emekçi yığınlar içinde de politik İslam güç kazanmaya başladı sol ise emekçiler arasında neredeyse sıfırlandı.

Sol, SSCB ve Doğu Bloku üzerine tartışmadı, tartışmıyor. Çünkü tüm yapısını üzerinde inşa ettiği fikirlerini gözden geçirme cesareti yok. Bunun yerine Doğu Bloku ve SSCB üzerine olan tartışmaları "gereksiz entelektüel" bir iş olarak saptayıp küçümsüyor. Önemli olan emekçileri örgütlemek olduğunu savunuyor.

Oysa emekçi yığınlar onların sandığı gibi dünyadan ve politikadan uzak değil. Onlar da Doğu Almanya'nın, Polonya'nın, Rusya'nın yıkıldığını ve bu ülkelerde emekçilerin durumlarının çok kötü olduğunu biliyor.

Politik İslam işte bu koşullarda güçlendi ve giderek "sol" bir ağız kullanmaya başladı. Adil düzen, ulusal kurtuluş politik İslam'ın diline yerleşti.

Bugün, ABD'nin dünya hegemonyası için yaptığı saldırıda hedef olan ülkelerde direnişin büyük ölçüde başını politik İslam çekiyor. Hamas, Hizbullah vs.

Bu güçler emperyalizme karşı direniyorlar. Bunun tartışılabilir bir yanı yok. Onlar için sorun cihad değilanti emperyalist direniş.

Bu durumda solun büyük bir kısmı için zorluk başlıyor. Özellikle de kemalist Türk solu için.

Zaten içerde milliyetçi, vatansever bir baskı altında olan Türk solu politik İslam'ı müttefik olarak eğiil, düşman olarak benimsiyor. Yan yana gelmemeye çalışıyor. Böyel yapınca iki sorunla karşılaşıyoruz: Birinci olarak bizim yani solun eylemleri politik İslam'ın eylemleri yanında küçük kalıyor. (Filistin mitingine Saadet Partisi 150 bin kişi topladı.)

Giderek güçleri azalan sol ise küçük güçlerle yaptığı eylemleri abartmaktan başka bir çözüme sahip değil. Oysa bu tutum giderek daha sekter politikalara yol açıyor ve seketerleşmek de giderek daha küçülmeyi beraberinde getiriyor.

İkinci olarak ise politik İslam'ın düşman olarak gören solcular politik İslam'ın etkisi altındaki emekçi yığınları bütünüyle politik İslam'a terk ediyor.

Politik İslam'a karşı doğru tutum bir tür birleşik cephe politikasıdır. Onlarla yanyana durup politik İslam'ın etkisi altındaki emekçilere biz sosyalistlerin gerçek antiemperyalistler olduğumuzu çünkü aynı zamanda antikapitalist olduğumuzu göstermek ve anlatmak zorundayız. Ancak böyle yaparak politik İslam'ın etkisi altındaki emekçileri geri kazanmak mümkün olur.

Sosyalistler politik İslam'dan, onun fikirlerinden korkmadan işbirliği yapmak zorunda. zaten tersi halinde Lübnan, Afgan ya da Irak halkı ile nasıl dayanışma içinde olunacak? Zaten kimi sosyalistler bunu da yapmakta zorlanıyorlar. Bu nedenle savaşa karşı mücadeleyi de küçümsüyorlar.

Doğan TARKAN

Macaristan'da kriz

G M Tamás

Mayıs ayında Macar seçmenler yeni liberal politikalarla bir ölçüde sosyal hakları aynı anda savunduğunu düşündükleri sosyalistlerle liberallerin oluşturduğu koalisyonu işbaşına getirdi.

1989 sonrasında Doğu Avrupa'da ilk defa bir hükümet yeniden seçilmişti.

2002'de ilk dönemlerinde bu hükümet kamu çalışanlarının ücretlerini arttırmıştı. Ortalama gerçek ücretler % 30 artmıştı. Tabii bu arada borç ve faiz ödemekten bütçe açığı da fena halde artmıştı.

Seçimlerden hemen sonra başbakan Ferenc Gyurcsány'nin hükümeti sosyal politikalara son verileceğini açıkladı.

Başbakan sosyal politikalara "sosyal romantizm" diyordu ve sağlık hizmetlerinin, demiryollarının, diğer kamu ulaşım hizmetlerinin ve eğitimin özelleştirilmesi gerektiğini söylüyordu. Ayrıca ücretler ve emeklilik maaşları dondurulmalıydı.

Macar işçi sınıfının örgütlenmesi çok cılız olduğu için bu açıklamalar o denli büyük bir hareket yaratamayabilirdi.

Sendikalar zayıf ve bölünmüş durumda. macaristan'da bugün 13 sendika konfederasyonu var ve söz konusu edilebilecek bir sol yok.

Eylül başında başbakan'ın Sosyalist parti grubunda yaptığı gizli bir konuşma basına yansdı.

Bu konuşmasında Gyurcsány seçim sırasında yaptığı tüm konuşmaların yalan olduğunu, seçim bildirgelerinin de yalanlarla dolu olduğunu anlatıyordu.

Dolayısıyla seçim öncesi alınan önlemlerin sadece seçimlere dönük olduğu ve artık uygulanmayacağını ortaya çıkıyordu.

başbakan böyle yapmasa Sosyalist Parti'nin seçimleri kazanmasının mümkün olmadığını çünkü gerçek programlarına kimsenin oy vermeyeceğini söylüyordu.

Halka bütün dünyayı vaad ederken Sosyalist Parti liderliği gizlice tam tersi bir saldırı programı hazırlıyordu.

Gyurcsány 1989 öncesinde ki tek parti döneminde Komünist Partisi Gençlik Örgütü Genel Sekreteri'di. 1990'dan sonra ise bir milyoner işadamı oldu ve eskibir stalinist parti şefinin kızıyla evlendi.

Bu gizli konuşmanın ardından ülke ayağa kalktı. Başlangıçta protstoların parlamentodaki merkez sağ tarafından örgütlendiği sanıldı.

Gösteriler kısa zamanda Budapeste'nin yanı sıra diğer illerde de yapılmaya başlandı. Kısa zamanda çatışmalar başladı.

Göstericiler televizyon istasyonuna sladırdı. Çıkan çatışmada 125 polis, 75 gösterici yaralandı.

Parlamento meydanında ise sürekli bir gösteri vardı. TV istasyonu çatışmasından sonra polis bu meydana saldıarak gösteriyi dağıtarak intikamını aldı.

Şiddet şiddeti getirdi. Arabalar, dükkanlar yanmayabazlandı, yüzlerce insan çatışmalarda yaralandı. İç İşleri Bakanı sokağa çıkma yasağından bahsetmeye başladı.

Göstericiler ise devrim-

den bahsetmeye başladılar.Hükümeti, parlamentodaki partileri ve Başkan Sólyom'u adi suççular olarak tanımlıyorlar.

Sağ partiler tereddüt içindeler. Bir yandan göstericileri destekliyorlar diğer yandan orta sınıf korkuları yayıyorlar.

İdeolojik olarak gösteriler aşırı sağın etkinliğine girmeyebaşladı. Faşist "Ok Haç" işaretleri, Nazi işaretleri gösterilerde öne çıkmaya başladı. Gösterilerde yapılan konuşmalar genel Avrupa faşist konuşmalara benziyor.

Ancak gösteriler aynı zamanda Macar işçi sınıfının tepkisini de içeriyor.

Futbol taraftarlarının da gösterilerde önemli bir yeri olduğu ve özellikle şiddet olaylarında onların payı olduğu da bir gerçek.

Fakat son tahlilde gösteriler sessiz, ve öfkenin apolitik bir ifadesi. Basın gösterileri "faşist yağmacılar" olarak adlandırmasına rağmen bu tam doğruyu yansıtmıyor.

Bütün bunlardan sonra göstericiler hükümetin öne sürdüğü politikalara tepkililer ve bunda sonuna kadar haklılar. Aşırı sağın güçlü olması ise ortada sol partilerin ve örgütlenmelerin olmamasından kaynaklanıyor.

Küçük sol gruplar gösterilerden ürkmüş durumda. Solda çok az insan başbakanın istifasını istiyor.

Şimdi eski başbakan ve merkez sağın lideri Viktor Orbán gösterilerden desteğini çekti. Göstericiler şimdi biraz şaşkınlık ve ne yapacaklarını tam bilemiyorlar.

Sol polis şiddetini teşhir etmeye ve genç göstericileri örgütlemeye çalışıyor. Ne var ki halk için "sol" milyonerler tarafından yönetilmek ve yoksulluk demek.

Aşırı sağ konuşmacılar ise giderek azalan dinleyicilerine rejim değişikliği anlatıyorlar.

Ne var ki bu arada yeni liberal politikaların uygulanmak üzere olması giderekkonuşmacılar tarafından unutulmaya başlandı.

Şimdi hükümet sarsılmış durumda ve uluslararası finans şirketleri çok ağır talepler ileri sürüyorlar.

Macar halkı şimdi gerçek bir sol partiye ve sendika hareketine sahip olmanın faturasını ödüyor ve bu ağır bir fatura.

G M Tamás 1989 öncesinde rejime muhalif bir felsefe profesörüydü ve eski bir milletvekili.

"Taş devrini dönecek kadar sizi bombalarız"

Pakistan'ın Amerikancı Devlet Başkanı General Pervez Müşerref Bush yönetiminin Pakistanı "eğer bizimle işbirliği yapmazsanız sizi taş devrine dönecek kadar bombalarız" diyerek tehdit ettiğini söyledi.

Müşerref bu açıklamayı yaptığı günlerde Başkan Bush eğer Usame Bin Ladin'in Pakistan'da olduğunu dair eline bilgi gerçerse Pakistan'ın içinde askeri operasyon emri vermekten çekinmeyeceğini söyledi.

Bush'un bu açıklaması General Müşerref'i ciddi bir biçimde kızdırdı.

"Böyle birşeye izin vermeyiz, kendimiz aynı operasyonu yaparız" dedi.

Müşerref bütünüyle Amerikancı olmasına rağmen ABD Pakistan'ın Afganistan'da savaşan Taliban'a ve El Kaide'ye karşı yeterli tedbir almadığına inanıyor.

11 Eylül'den önce Pakistan taliban rejimiile ilişkisi olan dünyadaki tek ülkeydi. Pakistan gizli servislerinin Talibanla yoğun ilişkileri vardı.

Amerikan basını ise Pakistan'ın gizlice Talibana ve El Kaide'ye yardım ettiğini ve Afganistan'daki

savaşa Taliban'ın ilerleyebilmesinin nedenlerinden birisi olduğuna inanıyor.

ABD yetkilileri bu nedenle bölgedeki en iyi müttefikine posta atmaktan çekinmiyor.

Müşerref ABD tehdidini duduğunda "sorumlu davrandığını" çünkü Pakistan ulusuna karşı sorumlulukları olduğunu söylüyor.

ABD ise tam bir iki yüzlülük içinde Pakistan'ın en önemli müttefiklerinden birisi olduğunu iddia ediyor.

AFGANİSTAN

Direniş yaygınlaşıyor

IRAK

Irak direniş baskılara rağmen güçleniyor

LÜBNAN

Lübnan direniş İsrail'i yendi

Süper güç

Dünya tarihinin gördüğü en büyük askeri güç yeniliyor. ABD, 3 yıl önce 11 Eylül'ün hemen ardından başlattığı küresel savaşta politik olarak tam bir yenilgi içinde ve artık askeri olarak da yenilmeye başladı.

Afganistan'da NATO birliklerinin yardımına rağmen Taliban direniş giderek toparlanıyor ve artık ilerleyen taraf Taliban. ABD ve NATO komutanları "bu denli büyük bir direniş beklemiyorduk" diyorlar. Taliban artık eskiden olmadığı bölgelere de giriyor.

Irak'ın işgali dünya hegemonyasını güçlendirmek isteyen ABD'nin en önemli hedefi idi. Kolay bir zafer kazanacaklarını düşündüler. Ama işgalin hemen ardından direniş başladı. Giderek yoğunlaşan direniş karşısında işgal güçleri büyük ölçüde çarşız.

ABD Irak'ta böl ve yönet politikası izlemeye çalışıyor. Sunniler ile Şiiler karşı karşıya getirildi. Kuzeyde ise Araplar ve Kürtler karşı karşıya getirilmeye çalışılıyor.

ABD kukla Irak hükümetini fiilen kontrol eden Şiilerle ittifak içinde ama bu ittifak iki açıdan çok sorunlu.

Birinci olarak Şiiler ABD'nin Ortadoğu'daki bir numaralı düşman olarak belirlediği İran'a daha yakın ve bu nedenle ABD yönetimi çok zaman

Şiilerin de hedefi halinde, ikinci olarak ise Şiilerin bir kısmı kendi liderliklerinin eğilimleri dışında direnişe katılıyorlar ve bu kesim oldukça güçlü.

ABD'nin böl ve yönet politikası Irak halkına çok pahalıya mâl oluyor. Günlük ölü sayısı hergün yükseliyor ve Irak çok büyük bir hızla içsavaşa sürükleniyor.

Bir ABD istihbarat subayının basına da yansıyan raporu şöyle diyor: "Irak'ta askeri olarak yenilmedik ama politiko-lar olarak yenildik. Ama savaşlar da zaten böyle kazanılır ya da kaybedilir."

İsrail'in Lübnan'a saldırısı da tam bir askeri yenilgi ile bitti. İsrail'in kısa zamanda Lübnan direnişini, Hizbullah'ı yok edeceği sanılıyordu. Tam tersi oldu. İsrail tarihinin ilk büyük yenilgisini yaşadı. 33 günlük saldırı sonucunda baştan ateşkesi konuşmaya bile gerek yok diyen İsrail Lübnan'dan çekilmek zorunda kaldı.

ABD ve İsrail, Hizbullahı yok ederek İran'ın bölgedeki bir müttefikini daha etkisiz hale getireceklerini düşünüyorlardı. Öyle olmadı.

Şimdi İsrail'in yapmadığı görev Türkiye'nin

de içind eyer aldığı Barış Gücüne verildi. Barış Gücü Hizbullah'ı silahsızlandıracak. Hedefi bu. Nasrallah ise "dinyada hiç bir ordu bunu başaramaz" diyor, yani Lübnan'da gene savaş var. Ama bu defa görev Afganistan'da olduğu gibi NATO'nun.

NATO güçlerinin Afganistan'dan sonra Lübnan'a da girmesi ABD emperyalizmi karşısında AB'yi tercih edenler için düşündürücü olmalı.

Ortadoğu'da asıl kıyamet İran'a saldırı ile gerçekleşecek.

Daha önce de ABD Başkanı Nixon Vietnam'dan asker çekerken Kamboçya'da savaşı tırmandırmıştı. Şimdi de Bush yönetimi Afganistan, Irak ve Lübnan'daki yenilgiye rağmen savaşı yayarak cevap vermeye çalışıyor. Bu nedenle İram2a karşı büyük bir yalan kampanyası sürüyor. Bu ülkenin elinde uzun menzilli roketler olduğu ve nükleer silah yapmak üzere olduğu anlatılıyor.

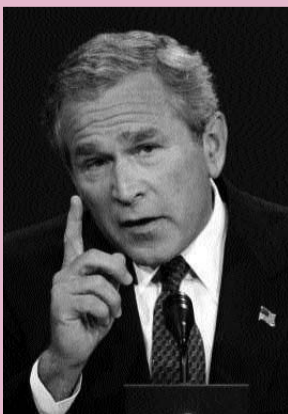
Şimdilerde saldırı için gün bile verilmeye başlandı.

ABD egemen sınıfının bir kısmı İran'a saldırıya karşı.

Bush yönetiminin çılgınlığını önleyecek asıl güç savaş karşıtı hareket. Bu nedenle bütün dünyada savaş karşıtı hareketi örnek, güçlendirmek hala öncelikli görev.

ABD'nin İran yalanları

Saddam Hüseyin'in elinde kitle imha silahları olduğunu yalanını söyleyerek Irak'a saldıran ABD savaş makinası bu defa da İran konusunda yalan söylüyor.

İran'ın nükleer silah programını abartan ve gerçekleri tahrif eden bir ABD Senato Komitesi Raporu İran'ın elinde Avrupa ülkelerini dahi vurabilecek roketler olduğu haberleri ile birlikte derhal savaş yanlısı basın tarafından kullanılmaya başlanmıştı.

Ne var ki Uluslararası Nükleer Enerji Ajansı (IAEA) raporda yer alan bilgilerin çoğunun yanlış veya çok abartılı

olduğunu açıkladı.

IAEA açıklaması ABD yetkililerini şiddetle kınamakta. Ne var ki bu rapor basına yansımamakta. ABD Yönetimi bütün gücüyle basının Senato Komitesi raporunu kullanmaya ve İran'ı bir tehdit olarak göstermeye devam etmesini sağlamaya çalışıyor. Bu çabalarında da büyük ölçüde başarılılar.

Uluslararası Atom Enerjisi Ajansı ABD Senato Raporu'nu "sahte bilgilerle dolu ve inanılmaz yalanlar yayan" bir rapor olarak tanımlıyor.

ç yeniliyor

İsrail'in 33 gün süren saldırısına karşı direnen ve İsrail'e 1948'de ki kuruluşundan bu yana ilk askeri yenilgisini yaşatan Hizbullah geçen hafta Beyrut'ta 1 milyondan fazla insanın katıldığı dev bir gösteri düzenledi.

Hizbullah lideri Nasrallah'ın konuştuğu gösteriye Hizbullah'ın asıl tabanını oluşturan Şiilerin yanı sıra Lübnan'ın çeşitli etnik kesimlerinden de insanlar katıldı.

Büyük bir coşkunluk hakim olduğu gösteride Nasrallah bir yandan yeni bir ABD-İsrail saldırısına hazır olduklarını, ellerinde 20 bin roket olduğunu söylerken Lübnan'a gelen "Barış Gücü"nü de "dünyadaki hiç bir ordu bizi silahsızlandıramaz" diyerek uyardı.

"Barış Gücü"

BM'nin 1701 nolu kararına dayanarak Lübnan'a giden NATO birlikleri 1701 nolu kararda yer almamasına rağmen Suriye-Lübnan hududuna ve Beyrut Havaalanı çevresine yerleşiyorlar. Bir kısmı ise denizden Lübnan'ı kuşatıyor. Amaç Lübnan'ı abluka altına almak ve mümkünse Hizbullah'a silah gelişini durdurmak.

Alman Başbakanı Angela Merkel asker gönderme kararlarını "Lübnan'ı korumaktan çok İsrail'in var olma hakkına karşı sahip olduğumuz sorumluluktan

Beyrut'ta Hizbullah gösterisi

dolayı" gidiyoruz diye açıkladı.

Merkel ayrıca Barış Gücü'nün "direnişi silahsızlandırma görevi görmesi gerektiğini" de açıkça istiyor.

Ağır silahlı ama başarısız Barış Gücü

Lübnan'a yerleşmeye başlayan İtalyan, Fransız, Alman ve İspanyol birliklerinin tank dahil ağır silahları ve radar donanımları var. Ancak bütün bu silahlara rağmen Barış Gücü şimdiye kadar İsrail saldırılarını durdurmakta başarısız oldu.

Ateşkes ilanından bu yana İsrail yaklaşık 100 kere ateşkesi bozdu ve Lübnan'a saldırdı.

Hemen her gün İsrail uçakları Lübnan'ın üzerinde uçuyor. İsrail tankları ise

sık sık Lübnan'a ateş ediyor.

Bir ay içinde İsrail askerleri Hizbullah militanları olduğu gerekçesi ile hudut köylerinden 24 Lübnanlı köylüyü kaçırdı.

Kaçırılanların hepsi daha sonra serbest bırakıldı.

İsrail Lübnan topraklarında

Son olarak ise İsrail askerleri Kfar Killa adlı köyün topraklarını işgal etti ve işgal ettiği toprakların çevresini dikenli tellerle çevirdi.

Kfar Killa köyü sakinleri Birleşmiş Milletler Barış Gücü'nün bu işgali durdurmasını talep ediyorlar. Barış Gücü'ne "durumu araştırma çağırısı" söylüyor.

Bir başka gelişme de denizde yaşanıyor. Deniz ablukasının bitmesinden hemen sonra İsrail savaş

gemileri çeşitli boylardaki Lübnan balıkçı teknelerine ateş açtılar. Bu sırada o bölgede Fransız ve Danimarka Barış Gücü gemileri vardı.

Barış Gücü gemileri İsrail saldırıları karşısında hiçbir şey yapmadılar.

Silahsızlandırma

Barış Gücü'nin komutanı Fransız general Alain Pellegrini birliklerinin direnişi silahsızlandırma çağırısı açıkça ifade etti.

"Lübnan Ordusu silahsızlandırmayı başaramazsa BM gücü olarak sorumluluklarımızı yerine getireceğiz" diyen Fransız General "Lübnan otoriteleri için sonuç ne olursa olsun biri bu işi (Hizbullah'ı silahsızlandırmayı) yapmalı" diyor.

Türk askerleri

Hizbullah'ı silahsızlandırmak bizim işimiz değil diyen AKP hükümeti Türk birliğini işte bu koşullarda bu generalin komutasına yolluyor.

Türk askerlerinin Lübnan'daki komutanı Alain Pellegrini ve o Barış Gücü'nün asıl işinin Lübnan direnişini silahsızlandırma olduğunu çok açıkça söylüyor. Türk askerleri komutanlarının emirlerine itaat etmek zoruyla. Yani, kısa zamanda Türk askerleri Lübnan direnişi ile çatışacak

GÖRÜŞ

Kim takar Anayasa'yı!

Türkiye Anayasa'sı, görünüşte, sadece "vatandaşlık bağı" tanır; ne dinden, ne etnik kökenden söz eder. Ama her konuda olduğu gibi, bu konuda da Anayasa bir kağıt parçasından ibarettir, "aslolan hayattır".

Anayasa'nın 66. maddesine göre, "Türk Devletine vatandaşlık bağı ile bağlı olan herkes Türk'tür". Tek bir cümleye bu kadar çok çelişki sığdırabilmek için, açık ki, Anayasa Profesörü olmak gerekiyor.

Sırasıyla bakalım. Önce, "Türk Devleti" diyerek, etnik bir devlet tanımlanmış oluyor. "Türk", etnik bir kategoridir, dolayısıyla daha baştan devletin "sahibi"nin, "asli unsuru"nun kim olduğu belirtilmiş oluyor. Cümlenin geri kalanında ise, bu devletin vatandaşı olan herkesin "Türk" olduğu söyleniyor. Yoo, hayır, olamaz. Vatandaşlık başvurusunda bulunan ve başvurusu kabul olunan bir Tutsi, bir Maori veya bir İrlandalı "Türk devletine vatandaşlık bağı ile bağlı" olacaktır, ama herhalde o gün etnik kökenleri ani bir değişikliğe uğrayıp "Türk" olmayacaktır.

Belli ki, "vatandaşlık bağı" vurgulanarak, etnik bir tanımlama yapmaktan kaçınmaya çalışılmış. Ama o zaman "Türk Devleti" değil, "Türkiye Devleti" demek gerekmez miydi? Yok eğer "Türk Devleti" demekte ısrar edilecekse, o zaman Hürriyet gazetesi gibi "Türkiye Türklerindir, vatandaşlık bağı olsun veya olmasın, Türk olmayan herkes yabancıdır" demek daha tutarlı olmaz mıydı?

Bu karmaşa, Anayasa'yı kaleme alan profesörlerden kaynaklanmıyor. Ne yapacaklarını bilememiş zavallılar. Çünkü kurulduğu günden beri, Türkiye devleti ne yapacağını bilememiş. Aslen de, gayrimüslim ve/veya gayri Türk olan azınlıklarla ne yapacağını bilememiş. Başlangıçta, Türk olmayan ama Müslüman olan azınlıkların (en başta Kürtlerin) zamanla asimile edilebileceğine inanılmış, Şeyh Sait ayaklanması bu inanca son vermiş, asimilasyon umudu yerini yok saymaya, inkârı bırakmış; 1985'ten itibaren bu da uygulanabilirliğini kaybedince askerî imha ve dayatma politikaları uygulanmış.

Ne Türk ne de Müslüman olan azınlıklar hakkında ise, hiçbir Türk devlet adamının kuşkusu olmamış: "Bunlar yabancıdır, bilfiil veya potansiyel olarak sorundur, kökleri dışarıda unsurlardır. Olmasalardı daha iyi olurdu". Olurdu, ama varlar. Olmamalarını sağlamak Nazi tarzı bir "nihai çözüm" uygulamak dışında mümkün olamayacağı için, Türkiye Devleti bu azınlıkları Türkleştirmeye çalışmak ile "gitmelerine" yol açmak arasında yalpalayıp durmuş. Birgün Yahudilere "Vatandaş, Türkçe konuş" diye bağırması, ertesi gün Rumları sınır dışı etmiş, Varlık Vergisi uygulamış, 6-7 Eylül olaylarını pişirmiş. Her iki durumda da sonuç aynı olmuş: Ataları yüzyıllardır bu topraklarda yaşayan Ermeni, Rum, Yahudi aileler "yabancı" olduklarını nihayet kabul etmiş, basıp gitmiş. Yetmiş milyonluk memlekette 2000 Rum kalmış, 15 bin Yahudi, 30 bin Ermeni.

Devede kulak bile değil. Bit yeniği bile değil. Değil ama, din, dil, ırk farkı tanımayan Türkiye devleti için bu bile çok! "Aslolan hayattır" dedim ya. Anayasa'nın "vatandaşlık bağı" ile devlete bağlı olan bu 47 bin kişinin vakıfları bizzat devlet kayıtlarında "yabancı mülkleri" başlığı altında yer alıyor, devlet tarafından gaspedilmiş olan vakıf mallarının iade edilmesi devletin parlamentosunda sorun yaratıyor.

En çok da kimin için yaratıyor? Devleti en doğrudan şekilde temsil eden CHP için elbet.

Doğan Tarkan

Müşteri ilişkileri

Özden OZAN

A ile hekimliği uygulamasının yavaş yavaş uygulanmaya başladığı şu günlerde medyada genelde aile hekimliğini öven, mevcut sistemi yeren yazıları sıklıkla görür olduk. Halka daha iyi hizmet, sağlık çalışanlarına daha yüksek ücret alacağı, çalışma saatlerinin 8 saate ineceği, daha prestijli bir konumda olacakları anlatılıyor. Oysa ki gerek pilot uygulamanın başladığı yerlerden, gerekse de yasa ve yasa tasarılarından bildiğimiz gerçek bambaşka.

Bu gerçeklerin en başında aile hekimliği uygulamasının genel sağlık sigortasının (GSS) ayrılmaz bir parçası olması durumu var. GSS arabanızın trafik sigortasına benziyor. Yaptırmanız zorunlu. Bu sigortayı yaptırarak sisteme dahil olabiliyorsunuz. Ama GSS tıpkı zorunlu araba sigortası gibi bütün hastalıklarınızı kapsamak zorunda değil. Sigortanızın kapsamadığı bir hastalığa yakalanma olasılığınızda karşın muhakkak ekstra sigorta yaptırmanız lazım. Kasko gibi... Aksi takdirde GSS nin kapsamadığı bir hastalık durumu oluştuğunda bütün masrafları cepten ödemek zorunda kalırsınız. Ancak bütün sigortalarınız tamam olsa bile her şey bitmiş değil. Sigortanız tarafından muhtemel risklerinize göre sürekli yenilenen poliçelerle karşılaşabilirsiniz. Yaşınız ilerliyor kalp hastalıklarına karşı sigorta için şu kadar daha para, şeker hastalığına yakalandınız riskleriniz çok arttı bu kadar prim daha gibi... GSS'nin ilk başta kapsama alanı geniş olacak ancak bu kapsamı bir komisyon belirleyecek. Bu komisyon nelerin kapsanıp nelerin kapsamayacağı konusunda tam yetkili olacak. Nasıl şimdilerde emekli sandığı, Bağkur, SSK lı hastalar eczaneye gittiğinde o ödenmiyor efendim yanıtını alıyorsa, GSS uygulaması başladığında bu tür söylemlerde artarak devam ediyor olacak. Aile hekiminize ilk başvurduğunuzda önce sizin sigorta durumunuzla ilgilenecek. Sigortanızın kapsadığı kadar size tetkik yapabilecek, ona göre ilaç yazabilecek.

Bu her şeyi kapsamayan sisteme dahil olabilmek için yapılması gereken şey tüm gelirinizin %12'sini GSS'ye yatırmak olacak. Burada tüm gelirle brüt tüm geliriniz kast ediliyor. Kira geliriniz, çalıştığınız ikinci işinizin ücreti vs. dahil. Sadece memurlardan 30- 300 YTL ek kesinti anlamına geliyor bu. Unutmayın bu kadar para vermeye rağmen alacağınız hizmet tüm hastalıklarınızı kapsamayacak. Bunu için ayrıca özel sigorta yapmanız da gerekecek. Bir de bugün varolan yeşil kartlıların(yoksul oldukları için sistemden ücretsiz yararlananlar)

önemli bir kısmı GSS'ye dahil olabilmek için prim ödemek zorunda kalacaklar. Bir haneye asgari ücretin 1/3'ü(127 YTL) kadar para giriyorsa o hanede yaşayanlar prim ödemek zorundalar anlamına geliyor. (kişi başına %12 'yi siz hesaplayın)

Sigortam var artık rahatım ruh hali bu sistemin ruhuna aykırı. Aile hekiminiz sigortanızın varlığını onaylasa bile sizden şimdilik 2 YTL olarak belirlenmiş bir katkı payı alacak. İlaçlarınızı alırken şimdiki gibi yine katkı payı vereceksiniz. Üstelik tetkik vb. şeyler içinde yine katkı istene(bile)cek.

Hastaneye aile hekiminizin sevgi ile gitmek durumundasınız. Zorunlu değil elbette. Ama doğrudan giderseniz %50 daha fazla katkı payı ödeyeceksiniz. Bir de acil

durumlarda aile hekiminize uğramadan gidebilirsiniz fakat gerçekten acil olduğunuza acildekileri inandırmanız şartıyla... Yoksa yine %50 fazladan...

Hastaneye gittiğinizde sizden alınabilecek katkı payı miktarı da artacak. Ancak toplam alınabilecek katkı payı asgari ücretin %75'i(250 YTL. Civarı) ile sınırlanmıştır. Üstelik hemen ödemek zorunda değilsiniz. Ama maaşınızdan daha sonra kesilmesi kaydıyla.

Bu sistemin zamanla ana gelir kaynağı toplanan primler değil, toplanan katkılar olacaktır. Çünkü bugün bile 11,4 milyon kişi kayıt dışı çalışmaktadır. Bağkurlu olup ta primini düzenli ödeyenlerin oranı %15 iken, tarım sigortalıların %53 ü bugüne kadar hiç prim ödemişken GSS'nin primleri

düzenli toplayabileceğinin de garantisi yoktur. Tam da bu sebeple toplanacak katkı payını belirlemek için bir komisyon oluşturuluyor. Sağlık Hizmetleri Fiyatlandırma Komisyonu fiyatları belirlerken prim toplamakta sıkıntı yaşayan GSS'nin açıklarını kapatmak için katkı paylarına gerekli artışı yapabilecek bir yetkiye de sahip olacaktır.

Burada önemle belirtmek gereken şey aile hekimliği sisteminin kendisi tümüyle özel sağlık hizmeti mantığı ile yürüyecek bir sistemdir. Yani gerek aile hekimleri, gerek özelleşmiş hastaneler para kazanmak için çalışan kişi yada kurumlar olacak. Siz, sizin hastalığınızdan para kazanan birine nasıl güveneceksiniz? (özelleşmiş hastane mi dedim? Evet, devlet hastanelerimiz yerel idarelere devredilerek özelleştirilecek) Size şu ameliyatı yapalım ama bu kadar katkı ödemeniz gerekecek, şu tetkik içinde bu kadar katkı denildiğinde nasıl güvenebilirsiniz? Tabii ki bu güvensizlik halini yaşayabilenler şanslı olacaklar. Çünkü önemli sayıda insan GSS primini yatırmadığı için muayene ve tedavi olamıyor olacak.

Vatandaşa deniliyor ki hekim seçebileceksiniz. Doğru priminizi düzenli ödeyebiliyorsanız hekim seçebileceksiniz. Fakat unutulmamalı ki hekimde hasta seçebilecek. Kendisini çok uğraştıracak yaşlı, kanserli, şeker hastalığı vb, hastalarla uğraşmak istemeyecek. Kayıtlarımız dolu kusura bakmayın diyecek. İngiltere'de her yıl 250-300 kadar insan hekimsiz ölüyor.

Aile hekimliği sistemi ile koruyucu sağlık hizmetleri de yapılamaz hale gelecek. Aşılamalar, yiyecek, içecek denetimleri azalacak. Salgın hastalıklar artacak. Çünkü aile hekimi kişiyi hastalıktan korumaktan ziyade hastayı tedavi etmekle yükümlü olacak.

Aile hekimliği ve GSS hakkındaki gerçeklerin sadece bir kısmı bunlar, bizlere hayaller anlatılıyor. Sağlık çalışanlarına işsizlik, düşük ücret, fazla mesai, sendikasılaştırma, tüm topluma sağlıksız bir yaşam dayatan bu sistem özel sağlık sigortalarının, tıbbi cihaz satıcılarının, dev hastane işletmelerinin iştahını kabartıyor. İMF'nin zoruyla uygulanmaya çalışılan bu sistem TÜSİAD'ın da yoğun desteğini alıyor. Çünkü onlar bizlerin sağlığını değil kendi karlarını düşünüyorlar.

Eğer ki gerçekleri herkesin görmesini sağlayabilecek bir çalışma başlatabilsek, bu çalışmayı yaygın mitingler ve genel iş bırakma eylemleri ile devam ettirebilirsek, bu saldırı yasalarını durdurabiliriz. Haydi...

Samsun

Sağlıkta yıkımı durduralım mitingi

KESK'e bağlı Sağlık Emekçileri Sendikası'nın "Sağlıkta yıkımı durduralım, Aile hekimliğine hayır" kampanyasına bağlı olarak Samsun mitingi yapıldı.

Türk Tabipler Birliği, KESK ve DİSK'in katıldığı mitinge 2000'e yakın insan katıldı.

Mitinge bazı sol partilerin yanı sıra 78'liler Birliği'de katıldı.

Miting KESK Genel Başkanı İsmail Hakkı Tombul,

TMMOB Genel Başkanı Mehmet Soğancı, SES Genel Başkanı Köksal Aydın, SES Samsun Şube Başkanı Süleyman Bal ve TTB Merkez Konseyi Üyesi Erkan Kapaklı'nın konuşmalarının ardından halaylarla sona erdi.

İsmail Hakkı Tombul paralı hale getirilmeye çalışılan sağlık hizmetlerinin korunması için mücadelede devam edeceklerini anlattı.

Bence başka bir dünyada...

Türkçe bilen Ermenilerin yanı sıra Ermenice bilen Türklere de rastlayacağız. Neden Türkiye'de yaşayan tüm Ermeniler ve dünyanın pek çok ülkesine dağılmış Ermenilerin büyük bölümü Türkçe biliyor da biz Ermenice bilen Türklere rastlayamıyoruz? (Sırf bu bile kimin kime baskı yaptığını kanıtlar). Çünkü Ermenilerin ülkesi uzak Asya'dan gelen Türklere tarafından işgal edilmiş. İşgalci güç zaman içinde kendi kültürünü burada yaşayan bütün halklara empoze etmiş. 1915'te tamamlanan soykırım sonucunda da bugünkü Türkiye sınırları içinde kalan bir avuç Ermeni Türk okullarında okuyup, Türkçe konuşup asimile olmuşlar. Bugün hepsi Türkçe konuşuyor. Ermenice de bilen kuşaklar eridikçe genç kuşaklar kendi anadillerini tamamen unutuyor.

Aynı şekilde bu topraklar üzerinde yaşayan başka halklar da kendi dillerini giderek unutuyor. Örneğin kaç Türk aydını Kürtçe, Lazca, Çerkezce ya da Ermenice bilir? Sayı bilmiyorum ama tahminim çok az olduğu yönünde. Oysa saydığım halklara mensup insanların, bırakalım aydınlarını, yeni doğan çocukları bile Türkçe'yi biliyor. Çünkü bilmek zorunda bırakılmışlar.

Avrupalı sömürgeci ülkeler Amerika kıtasını işgal edip soykırma girişimlerinde de aynı şey gerçekleşti. Yok edilen halklarla birlikte pek çok dil ve kültürel zenginlik de yok oldu. Örneğin kaç Amerikalı 'kızılderi' dillerini bilir? Sanırım pek az. Ama bütün yerliler Amerikan dilini bilir. Çünkü bilmek zorunda bırakılmıştır.

Ya da İngiliz sömürgeciler Hindistan'ı işgal etti diye kaç İngiliz Hintçe öğrenmiştir? Ama Hintlilerin büyük çoğunluğu sömürgecilerin dilini iyi bilir, çünkü bilmek zorunda bırakılmıştır.

Oysa sosyalist toplumda halkların kendi dillerini ve kültürlerini yalnızca konuşmasının değil yaymasının da önünde hiçbir engel olmayacak. Hatta bunun maddi olanaklarının sağlanması devletin güvencesi altında olacak.

Toplum giderek sınıfsız topluma doğru evrildiğinde tek dil mi konuşacağız, yoksa isteyen istediği dili mi konuşacak, bilemem. Ama kimsenin dili ya da kültürü üzerinde devlet eliyle uygulanan bir baskı olmayacağından eminim.

Çünkü sosyalist toplum modeli halklara karşı bir sınıfın çıkarlarını korumak üzere düzenlenmiş olmayacak. Aksine tüm halkların özgürleşmesiyle kurulmuş olacak. Bu da tüm halkların her türlü özgürlüğünün korunması anlamına gelir.

Bence başka bir dünyada sokakta yürürken çok çeşitli diller konuşan insanların zevkli renkliliğine tanık olacağız. Kimse kim olduğunu gizlemek zorunda kalmayacak. O zaman neyin avukatı olduğu belli olmayan Kerinçiz gibileri önüne gelene Türklüğe hakaret davası açtığına ona arkamızı dönüp hafifçe öne eğilerek neşeyle gülebileceğiz.

Cengiz ALĞAN

Tayland

Darbe ve direniş

Giles Ji Ungpakorn
Bangkok, Tayland

19 Eylül günü askeri bir cunta demokratik olarak seçilmiş Taksin Shinawat hükümetini devirdi.

Talnad'da son 60 yılın askeri darbelerinin geleneğine uygun olarak bu askeri cunta da "politikada reform yapacağını" ve "demokrasiyi koruyacağını" söyledikten sonra "kişisel olarak iktidarı almak gibi bir niyetlerinin olmadığını" söylüyor.

Cunta "en kısa zamanda iktidarı halka devredebileceğini" de söylüyor. Geçmiş debeyler askeri cuntalara güvenilemeyeceğini gösteriyor.

Tayland'da son darbe aynı gerekçeler ve vaatlerle 1991'de yaşandı.

Ordu iktidardan ancak binlerce demokrasi taraftarının gösterileri ve kanlı çatışmalarla uzaklaştırıldı.

Cunta Tayland kraliyet ailesinin desteğini sahip. Bu da kraliyet ailesinin ne denli antidemokratik olduğunu gösteriyor.

Cuntanın resmi ismi "Kraliyetin Devletin Başı Olduğu DEMokratik Sistem İçinde Reform Komitesi".

Tam anlamı ile George Orwell'in 1984 romanında

olduğu gibi. Medya cuntadan her bahsettiğinde bu tam ismini kullanılıyor.

Burada "demokrasi" askeri diktatörlük, "reform" ise 1997 Anayasasını çöpe atmak, parlamentoyu ve her türlü bağımsız yapıyı ortadan kaldırmak ve sıkıyönetim ilan etmektir.

Muhalefet

Taksin'in fotoğraflarının televizyonlarda yayınlanması yasak. BBC Dünya Servisi Taksin'in fotoğraflarını yayınladığında devreye reklamlar sokuluyor.

Televizyonlarda ve gazetelerde yayınlanan halkın darbeye hoi geldin diyen mutlu görünüşleri veya gülerken tankların önünde ekranlara bakan turist pozlarının tersine bir muhalefet örgütlenmeye başladı.

Darbeden 24 saat sonra bir grup öğrenci ve genç aktivist bir araya gelerek Darbeye Karşı 19 Eylül Ağı adlı örgütlenmeyi oluşturdu. Bu ağın önemli yanı gençlerden oluşuyor olması.

Senelerdir daha yaşlı aktivistler gençlerin pasif olmasından yakınıyor-

lardı.

Bugün, gençler diktatörlüğe karşı tutum alırken daha yaşlı aktivistler darbeyi destekliyorlar.

Darbe karşıtı ağ sıkıyönetime karşı Tayland'ın başkenti Bangkok'un merkezinde bir gösteri yapma kararı aldı.

Protesto ağızdan ağıza, e mailer aracılığı ile duyuruldu. Web sitemiz kapatılmasına rağmen gene de protesto aktivistler arasında yaygın bir biçimde duyuruldu.

Diktatörlük
Gösteri yabancı ve yerli

basının büyük ilgisini çekti ve bir grup aktivist basını koruma görevini üstlendi.

Darbeye Karşı 19 Eylül Ağı en baştan Taksin hükümetine karşı olduğunu açıkça ifade etti ama Tayland toplumunun sorunlarına cevabın askeri darbe olmadığını da belirtti.

Demokrasi askeri darbelerle korunamaz ve politikve sosyal reformlar darbe ortamında gerçekleştirilemez.

Üç talebimiz var: Ordu politikadan derhal çekilmelidir. 1997 Anayasası derhal yeniden uygulamaya sokulmalıdır ve demokratik haklar, özgür basın dahil olmak üzere derhal geri verilmelidir.

Ordu tutuklama yapmak istemedi. Darbecilerin kontrolündeki televizyonlar gösteriyi görmemezlikten gelmesine rağmen gazetelerde gösterinin haberleri çıktı.

Bu gösteriyle birlikte demokrasi için ilk adımı attık ve mücadeleye devam etmekte kararlıyız.

Gelecek ay Tayland Sosyal Forumu'nu örgütleyeceğiz.

Bu demokrasi ve sosyal reformları tartışmak için çok önemli bir olay olacak.

Sorunları çözmek için bir sol hareket gerekli

Taksin hükümeti döneminde 200 bin işçi elektriğin çelleştirilmesine karşı mücadele etmiş ve özelleştirmeyi durdurmuştu.

10 bin kişi de ABD ile imzalanacak serbest ticaret anlaşmasını protesto etti. Ancak bütün bu protestolara rağmen taksin hükümetinin yoksullar arasında desteği yüksekt. Çünkü güçlü bir sol alternatif yoktu.

Geçen senenin sonunda büyük bir muhalefet ortaya çıkmaya başladı. Bu sağcı medya patronu Sondhi Limthongkul'un (cuntanın başı Sondhi ile karıştırılmasın) başını çektiği sağcı bir hareketti.

Bu hareket hükümeti eleştiriyor ve iktidarın krala verilmesini talep ediyordu.

Solun muhafazakar kanatları sağ ile ittifak kurarak Demokrasi İçin Halk İttifakı'nı (DİHİ) kurdu.

Bunlar solun güçsüz olduğunu ve bu nedenle Sondhi'nin protesto hareketinin Taksin hükümetinden kurtulmak için bir çözüm olduğunu düşünüy-

orlardı.

Bu ittifak için hükümetin yolsuzlukları birinci hedefti.

Özellikle bir bağımsızlık hareketinin olduğu Güneydeki insan hakları ihlalleri, yeni liberal politikalar DİHİ'nin umurunda değildi.

DİHİ'li göstericiler kraliyetin rengi olan sarı gömlekler giyiyorlardı. DİHİ'nin içindeki daha solda olan kesimler bundan şiddetle rahatsız olmaktadır.

Hükümet karşıtı gösteriler

yoğunlaşınca Taksin parlamentosu lağvederek Nisan'da seçim ilan etti.

DİHİ ve muhalefet bu adımı antidemokratik bularak seçimleri boykot etti.

Seçimler bir referandum oldu. 16 milyon seçmen (%57) Taksin'in Thai Rak Thai partisine oy verirken 10 milyon kişi seçimlere katılmadı.

Ne var ki mahkemeler seçimlerde hile olduğugerekçesi ile seçimleri iptal etti. Oysa bu

iddiayı doğrulayacak pek bir veri yoktu.

Bugünkü krizin altında temel bir tartışma var.

Sağı destekleyen sol içinde çok kişi Taksin'in seçimlerde hile yaptığını ve köy yoksullarını kandırdığını düşünüyor.

Bu 16 milyon kişinin seçimini görmemezlikten gelmenin mümkün olan tek yolu. Ve bu nedenle aynı eğilimler darbeyi de destekliyorlar.

Biz daima Taksin'e karşı çıktık. Özellikle de insan hakları ihlallerine ve yeni liberal politikalarına karşı çıktık.

Ancak elbette Anayasayı rafa kaldıran ve temel dem okratik hakları ortadan kaldıran bir diktatörlük elbette cevap değil.

Alternatif bir partiye ihtiyacımız var. Sosyal haklar için kampanya yapacak, yeni ve adil bir vergi sistemi kuracak, yeniliberalizme karşı çıkacak bir parti gerekli.

Güneydeki bağımsızlık sorunu barışçı biçimde çözülmeli. Güneyhalklarının kendi kaderlerini tayin hakkı tanınmalı.

Darbeye karşı bildiri

"Demokratik Sistemde Yönetici Reform Konseyi" adlı bir grup insan halk tarafından seçilmiş bir hükümete karşı darbe yaptı.

Anayasayı ortadan kaldırmak, medyaya baskı yapmak, bağımsız kurumları dağıtmak parlamentoları demokratik sistemi ortadan kaldırmaktır.

Bütün bunların sonucu Tayland toplumunun daha önce yaşadığı darbelerin sonuçlarına gidecektir.

Darbeye Karşı 19 Eylül Ağı namuluların ucunda demokrasi için mücadele eden sosyal aktivistleri, öğrencileri bir araya getiriyor. Demokrasiyi imha ederek demokrasiyi geliştirmek diye birşey yoktur.

Şu noktaları belirtmek isteriz:

1. Ordunun sosyal çatışmaları engelleyeceğiz diyerek demokratik sisteme müdahale etmesine karşıyız. Demokraside anayasa çerçevesinde politik çatışmaların ve ifade özgürlüğünün normal olduğunu düşünüyüyoruz.

Ordunun rolü politik sorunları darbe yaparak çözmek değildir. Böyle bir adım demokrasinin gelişmesinin önünde engeldir.

Politik durumu çözecek bütün süreçler yasaların ve anayasanın çerçevesinde ve uluslararası demokrasi normları içinde gerçekleşmelidir.

2. Ordunun darbe sürecine son vererek kışlarına çekilmelerini istiyoruz. Ordunun halkın ifade özgürlüğü, gibi temel haklarına müdahale etmemesini istiyoruz.

3. Darbeye karşı olanların - siyah rengi darbe karşıtlığının sembolü olarak kullanmalarını, - arabalarının ışıklarını gündüzleride yakmalarını, - aileleri içinde, işyerlerinde veya çeşitli örgütlerinde, okullarında demokrasi sorununu tartışmalarını istiyoruz.

Darbeye Karşı 19 Eylül Ağı
20 Eylül 2006'da ilan edilmiştir.

Ayrıntılı bilgi için
www.19sep.org

Kapitalizm ve ağustos böceği

Can DAĞDEVİREN

Gazetelerde son zamanlarda ders ve masal kitapları hakkında bir çok habere yer veriliyor. Pinokyo kitabındaki Gepetto'nun adının Galip olarak değiştirilmesi, kitaplara islami unsurlar eklenmesi sert bir biçimde eleştiriliyor. Bana kalırsa bütün bu olanlar oldukça komik, bir çok kereler suratımızı asmamıza sebep olan kapitalizmin, gülünesi saçmalıkları. Bütün bu haberleri okurken aklıma aslında çocukluğumuzdan beri dinlediğimiz masalların da bu sistemle nasıl iç içe olduğu geldi.

"Ağustos böceği ve Karınca" hikayesini hepimiz bilirsiniz; karınca bütün yaz gece gündüz çalışır, ağustos böceği ise şarkı söyler, kış gelince aç kalan ağustos böceği karıncanın kapısına gidip yemek ister, karınca bu isteği ağustos böceğinin bütün yaz şarkı söylediği, hiç çalışmadığı gerekçeyle reddeder ve ağustos böceği açlıktan ölür. Çocukken bu masalı her dinlediğimde ağustos böceği için üzülür, herkesin karıncayı övmesi karşısında bende bir sorun mu var diye düşünmeden edemezdim. Sorunun sistemin kendisinde olduğunu anlamam, bencillğe, yaşamamacasına çalışmaya, ağustos böceğinin açlıktan ölmesine övgünün insanın değil kapitalizmin doğasında olduğunu anlamam için biraz zaman geçmesi gerekti. (Maalesef bu süre boyunca karıncalara biraz kötü davrandım)

Gerçekten kreşte dinlediğimiz (kreşe gidebilmişsek tabii) masallardan, ilkokuldaki adımıza, üniversite sınavlarından, iş hayatına bize anlatılan hep, birbirimizle rekabet etmenin doğallığı ve tabii ki çalışmanın erdemleri. Unutmayalım ki çalışmanın erdemi, Nazilerin kanlı elleriyle, milyonlarca yahudi ve çingeneye mezar olmuş insanların gaz odalarında öldürülüp, fırınlarda yakıldığı "çalışma kampı" Auschwitz'in kapısına da yazılmıştı: "Çalışmak özgürlük getirir".

Geniş kitleler için çalışmak bu toplumda, para

kazanmak ve yaşayabilmek için bir zorunluluk. Ufak bir azınlık içinse geniş kitlelerin çalışması daha çok kâr demek.

Bütün toplum, bütün sistem bu ufak azınlık tarafından daha fazla kâr etmek için tasarlanmıştır. Devletler, uluslar, okullar, hapishaneler, aile, medya... Hepsi sıradan insanların emekleri üzerinden küçük bir azınlığın (kapitalistlerin) iyi yaşaması için.

Patronların kâr hırsı hem hayatlarımızın büyük bölümünü işyerlerinde onlara kâr sağlamak için harcamamıza yol açıyor hem doğayı gereğinden fazla üretim uğruna acımasızca yağmıyor, hem de savaşlar çıkarıp insanların ölümüne yol açıyor. Bu sistem çalışanların omuzlarına basarak işliyor, bazense daha fazla kâr için omuzlarına bastığı çalışanları işlerinden etmekten, aç bırakmaktan da kaçınmıyor.

Oysa çalışan insanların, işçilerin birliği ile bu sistemi altüst etmek, omuzlarımızı basanları üstümüzden atmak, gereksiz çalışmanın, açlığın, yoksulluğun, savaşların üstesinden gelmek mümkün.

Toplumun büyük çoğunluğunun, ezilenlerin, işçilerin hep beraber iktidarda olduğu bir toplumda kâr hırsı neden olsun ki?

Toplumu aşağıdan, sıradan insanların hep beraber yönettiklerini bir düşünsenize, neyi niye üreteceğimize hep beraber, ihtiyaçlarımız doğrultusunda karar vereceğimiz için her gün saatler boyunca

çalışmamız gerekmez.

İnsanların sanata, bilime, eğlenmeye, sohbet etmeye, sevmeye, dünyayı dolaşmaya ya da istedikleri herhangi bir şeyi yapmaya daha çok vakti olduğu bir dünya olur. Üstelik savaşlar, küresel ısınma, şiddet, cinsiyet ayrımcılığı, milliyetçilik, yoksulluk gibi dertlerimiz kalmaz.

Kapitalizmin bize reklamlarla dayattığı sahte zevklerle değil kendi isteğimiz doğrultusunda hayattan zevk alırsınız. Okulu bitirince ne yapacağım diye kara kara düşünüp sonra da hiç sevmediğimiz bir işe girmek zorunda kalmayız. Bunun yanında üretim kara dayalı olmayacağı için bütün üretim insanlığın yararları doğrultusunda olur. Sağlık bir sektör değil insan hakkı olur mesela ya da nükleer enerji üreten ölüm santralleri değil doğaya zarar vermeyen enerji kaynakları kurabiliriz. Başka birçok örnek daha verebiliriz ama kuşkusuz daha mutlu bir dünya olur. Fakat bu dünyayı elde edebilmek için yapmamız gereken çok şey var.

Yazının başında bahsettiğimiz gibi kapitalizm masallara bile kendi ideolojisini işliyor. Çoğu zaman geniş kitlelere, toplumu yöneten küçük azınlığın fikirleri hâkim oluyor. Yukarıda bahsettiğimiz dünyanın kulağa bir ütopya gibi gelmesinin sebebi bu. Kapitalizm akıldışı bir sistem olduğu için sürekli krizlere giriyor (şimdi olduğu gibi), bu kriz anlarında egemen fikirler çatırdamaya başlıy-

or, bu çatlağı büyütme işe bizim elimizde. Başka bir dünyayı kazanmak için egemen fikirlerin etkisini kırmak zorundayız bizim onlar gibi devasa medya şirketlerimiz, okullarımız, ordularımız olmadığı için bunu yapabileceğimiz tek yer sokak. Biz ne kadar çok sokağa çıkıp kampanyalar yaparsak, kapitalizmin pisliklerini ne kadar gösterebilirsek, ne kadar çoğaltabilirsek egemen fikirler o derece etkisini yitirecek. Başta savaş olmak üzere kapitalizmin sayısız manyaklığına karşı kampanyalar yapmak ve kazanmak mümkün. Bunun örneklerini her gün görüyoruz, örneğin 1 Mart 2003'te Türkiye'nin Irak savaşına girmesini engellemiştik, ya da birkaç ay önce Fransa'daki gençler ve işçiler birleşerek 26 yaşın altındakileri işten çıkartmayı kolaylaştıran CPE yasasını çöpe yollamışlardı. Şimdi durdurmamız gereken birçok şey var: Türkiye Lübnan'a asker gönderiyor, Sinop'a nükleer santral yapıyor, dünya küresel iklim felaketine sürükleniyor, Genel Sağlık Sigortası adı altında sağlık paralı hale getiriliyor, Eşme'de siyanürle altın aranması yüzünden insanlar topluca zehirleniyor... Bunların hepsi birbirine bağlı, bütün bunlara karşı sokakta kampanyalar örgütlememiz, çoğalmamız lazım. Bunu yaparken bütün bu saldırıların dünyanın her tarafında yaşandığını, direnişin de küresel olduğunu, küresel bir hareketin parçası olduğumuzu hatırlamalıyız. Bugün tüm dünyada ezilenler tartışıyor, sokağa çıkıyor, çoğu zaman kazanıyor, kazanmadığında ise mücadeleye kazanana dek devam ediyor. Demek ki kazanmak mümkün ve başka bir dünya ütopya değil. O zaman haydi sokağa çıkalım, umudu anlatalım, çatlak sesleri çoğaltalım, birleştirelim. Patronların birliğini değil, umudu ve direnişi küreselleştirelim. Ondan sonra yeni bir dünyayı kazanıp masaldaki ağustos böceği gibi şarkılar söyleyebilir, hayattan çok daha fazla zevk alabiliriz, hem de açlık korkusu duymadan.

FESTİVAL

Barışarock

Hareket büyüyor

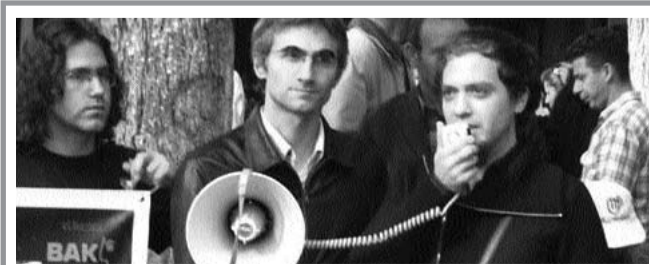
Karşı festival Barışarock dördüncü yılında 80 bin savaş karşıtının katılımıyla gerçekleşti. Alanda birçok kampanya savaş karşıtı bir kitleyle buluşma şansı yakaladı ve Barışarock 1 Mart'tan bu yana gerçekleştirilen en büyük savaş karşıtı eylem oldu. Festival henüz başlamadan kamp alanında 5 bin kişi vardı ve gece boyu irili ufaklı eylemler yapıldı. İlk gün ise savaş karşıtı öfke on binlerce kişinin ağzından konser alanında yankılanmaya başladı. Mehmet Ali Alabora'nun sahnedeki konuşma sırasında konser alanından savaşa, işgale, Bush'a ve Lübnan'a asker gönderilmesine karşı coşkulu sloganlar atıldı ve bu coşku festivalin ikinci gününde Küresel BAK'ın festival alanında yaptığı eylemde de devam etti. Bütün bunların yanında söyleşi alanında yapılan birçok toplantıda savaşa, küresel ısınmaya, öğrenci sorunlarına, homofobiye karşı neler yapabileceğimizi tartıştık. Barışarock birçok tartışmaya cevap verdi, birçok şey gösterdi, şimdi Barışarock'tan öğrenmek ve buna göre hareket etmek lazım.

Yıllardır, dünyadaki anti-kapitalist, savaş karşıtı hareketin Türkiye ile bir bağlantısı bulunmadığı, Türkiye'de genç bir aktivist kuşağın ortaya çıkmadığı, savaş karşıtı hareketin çok da önemli olmadığı şeklinde tartışmalar yapıyordu. Savaş karşıtı hareket 1 Mart 2003'te Irak'a asker gönderilmesini engelleyen eylem başta olmak üzere birkaç kez bu tartışmaya sokakta kitlelilikle yanıt vermiş olsa da bu tartışmalar dünyayı Türkiye Cumhuriyeti sınırlarından ibaret bir bakış açısıyla yorumlamaya çalışan fakat bu konuda bile başarısız olan gruplar tarafından yeniden açılmıştı. Barışarock ise bu tartışmaya net ve kesin bir nokta koydu, çoğunluğu genç 80 bin kişi, savaşı engellemeye kararlı bir söylemle Barışarock alanında. Kampanyalardaki

aktivistlerin bir çoğunun yaşı 15 - 22 arasındaydı ve hiç yenilgi yaşamamış bu insanların kazanmaya kararlı oldukları ortadaydı ve tüm dünyada atılan sloganları atıyorlardı: "Biz Anti-kapitalistiz", "Başka bir Dünya Mümkün". Barışarock'tan öğrenilecek en önemli şey ise savaş karşıtlığının hala en önemli politik halkayı oluşturduğuydu. Kuşkusuz Barışarock'ın kitleliliğinde başta Lübnan olmak üzere, Irak'ta, Filistin'de, Afganistan'da yapılanlara duyulan öfke belirleyici oldu. Bu gösterdi ki en geniş muhalefet hala savaş karşıtlığı etrafında oluşuyor; insanlar dünya üzerinde Bush ve tayfasının oynadığı oyunları görebiliyor, buna karşı birleşmekte tereddüt etmiyor.

Barışarock'ın dördüncü yılında bu kadar başarılı olmasının başka nedenleri de var tabii. Festival ilk bakışta kendiliğinden oluşmuş gibi gözükse de işin aslı böyle değil. Barışarock; irili ufaklı birçok toplantı, çeşitli illerde birçok stand, toplamda yüzlerce insanın katıldığı aylar süren bir süreçte örgütlendi. Barışarock, örgütsüz bir festival değil tam tersine içinde birçok bağımsız aktivistin yanısıra kitlelerin eylemine güvenen, savaşa, kapitalizme karşı aralıksız kampanyalar yapan, aşağıdan sosyalizm konusunda anlaşmış aktivistlerin işin merkezinde yer alıp, büyük çaba sarf ettiği bir örgütlülük içinde oluştu. Barışarock'ın tekrar yapılması, kitleleşmek üzerine hareket edilmesi, sokakta örgütlenilmesi, kendi gündemlerini dayatan değil, hareketleri birleştiren, hareketle birlikte yol alan bir hattın izlenmesi aşağıdan sosyalizmi benimseyen aktivistlerin çabası ve tartışmaları kazanması sonucu gerçekleşti. Barışarock'ı başarılı kılan, savaşa karşı öfkeyi bir araya getirmeyi başaran bu aktivistlerin anlayışı ve örgütlülüğüdür.

Can İrmak Özınanır

antikapitalist forum

11-12 Kasım, Ankara

ayrıntılı bilgi için 0535 - 514 11 73

23-30 Eylül

Barış haftası

Küresel savaş karşıtı hafta için on günlük bir hazırlık yapan Küresel BAK İstanbul'da ilk standını Tünel meydanında açtı.

Standın yanı sıra Semaver Kumpanyası'nın ritim çalışması haftanın İstanbul'daki ilk standına büyük bir canlılık kazandı. Tünel meydanından geçen hemen herkes Semaver Kumpanyası'nın ritimlerine ilgi gösterdi.

BAK standı görsel olarak daha önceki standlara oranla çok canlıydı.

Semaver Kumpanyası'nın ardından sanatçı ve savaş karşıtı aktivist Zeynep Tanbay, basın açıklaması yaptı.

Zeynep Tanbay, Bush'un, Blair'in ve ABD'nin neo conlarının politikalarının iflas ettiğini ve savaş karşıtlarının savaş politikalarını uygulayanların peşini bırakmadığını, bizlerin ve işgale maruz kalan halkların direnişinin devam edeceğini söyledi.

Zeynep Tanbay'ın konuşmasından sonra savaş

karşı ses çıkarıldı. "İran Irak olmayacak" sloganları atıldı.

Basın açıklamasından sonra, Barışpedalcılar Tünel Meydanı'ndan yola çıktı. Bisikletlerle, Beşiktaş'ta bekleyen Gökkuşluğu Vosvosları'yla buluştular. 13 bisiklet, 10'dan fazla vosvos, bir motor ve başka araçlarla, Boğaz'da, sahil yolundan ABD Konsolosluğu'na doğru yola çıktılar.

Barış bayrakları ve barış balonlarıyla süslenmiş "araç" konvoyunun yol boyunca halktan çok büyük bir destek aldı.

ABD Konsolosluğu'nun önünde Ufuk Uras bir basın açıklaması yaptı.

ABD halkıyla hiçbir problemin olmadığını, savaşa karşı birlikte mücadele edildiğini vurgulayan Uras "işgal politikalarının yenildiğini, söyledikten sonra Türkiye'de de savaş karşıtlarının halka rağmen Lübnan'a asker yollayan AKP hükümetinin peşini bırakmayacağını söyledi.

İngiltere'deki Savaşı Durdurun Koalisyonu Manchester şehrinde toplanan İşçi Partisi Kongresi'nin başladığı gün Manchester'de Başbakan Blair'i hedef alarak "Gitme Zamanı geldi" başlıklı bir gösteri düzenledi. Gösteriye 50 bin kişi katıldı.

Cebeci Kampüsü'nde masa açma yasağı

Okulların açılmasıyla birlikte, üniversitelerde yeniden kampanyalar başladı. Biz de tam Cebeci Kampüsü'nde BAK masa-açmaya hazırlanıyorduk ki, kampüs yönetiminin kendi gösterdikleri yerler dışında masa açılmasını, afiş asılmasını yasakladıklarını öğrendik. Masa açan arkadaşlar güvenlik görevlileri tarafından masa açmama için uyarıldı ve "zor kullanma yetkisi" adı altında tehdit edildi.

Bunun üzerine kampüste kampanyalar yapan herkesle birlikte aynı gün yanyana masa açmaya karar verdik. Masa açar açmaz kampüs yönetiminin öğrenciler arasından temsilcilerle görüşmek istediği bildirildi.

Yaklaşık 10 kişilik bir öğrenci grubu olarak görüşmeye gittiğimizde ise bize bu kararı kampüsün

imajını düzeltmek(!) ve kampüsü daha güvenli bir yer haline getirebilmek için aldıklarını, bizim de bu karara uymamız gerektiği anlatıldı. Yönetimin söylediğine göre bütün bunlar demokrasinin gereğiymiş, bizler de haklarımızı demokratik yollarla, güvenliğe zarar getirmeyecek şekilde aramalıyız. Demokrasiden anladığı ise dilekçe yazmamız, sonuç alınmadığı takdirde bir kez daha yazmamız, sonra bir daha...

Geçtiğimiz öğretim yılı içinde öğrenci döven, öğrencilerin üstlerini arayan güvenlik görevlileri, okulun güvenliğinde her daim bekleyen çevik kuvvet, kapıda ve kampüs içinde okula girmeleri yasak olduğu halde dolaşan sivil polisler güvenliği tehdit etmiyor da barış, parasız

edim, demokratik üniversite, daha güzel bir dünya için masa açan, bildiri dağıtan öğrenciler tehdit ediliyor. Tehdit edilen güvenlik öğrencilerinki mi yoksa okul duvarımıza afişlerin yerine konulan devasa Nescafe reklamının, neo-liberalizmin güvenliği mi? Üniversiteler birileri tarafından, bizim adımı-za, bize rağmen yönetiliyor. Böyle olunca da alınan kararlar tabii ki bizlere karşı, en demokratik hak-

larımızı bile kısıtlar nitelikte oluyor. Fransa ve Yunanistan'da hakları için mücadele eden öğrenciler ise özgürlüğü kazanmak için yol gösteriyor. Demokrasi dilekçeyle değil, mücadeleyle kazanılıyor.

Dikkat Güvenlik kampanyasında kazanım

Ankara Üniversitesi Cebeci kampüsünde geçen sene güvenlikçilerin bir öğrenciyi dövmesi üzerine başlayan Dikkat Güvenlik kampanyası ilk olumlu sonucunu verdi.

Okul yönetimi öğrenciyi döven güvenlikçi hakkında soruşturma açtı.

Cebeci kampüsü öğrencileri Dikkat Güvenlik kampanyasına devam edeceklerini belirttiler.

Ayrıntılı bilgi için dikkatguvenlik.org

sosyalist işçi ne savunuyor?

Aşağıdan sosyalizm

-Kapitalist toplumda tüm zenginliklerin yaratıcısı işçi sınıfıdır. Yeni bir toplum, işçi sınıfının üretim araçlarına kolektif olarak el koyup üretimi ve dağıtımını kontrol etmesiyle mümkündür.

Reform değil, devrim

-İçinde yaşadığımız sistem reformlarla köklü bir şekilde değiştirilemez, düzeltilemez.

-Bu düzenin kurumları işçi sınıfı tarafından ele geçirilip kullanılamaz. Kapitalist devletin tüm kurumları işçi sınıfına karşı sermaye sahiplerini, egemen sınıfı korumak için oluşturulmuştur.

-İşçi sınıfına, işçi konseylerinin ve işçi milislerinin üzerinde yükselen tamamen farklı bir devlet gereklidir.

-Bu sistemi sadece işçi sınıfının yığınsal eylemi devirebilir.

-Sosyalizm için mücadele dünya çapında bir mücadelenin parçasıdır. Sosyalistler başka ülkelerin işçileri ile daima dayanışma içindedir.

-Sosyalistler kadınların tam bir sosyal, ekonomik ve politik eşitliğini savunur.

-Sosyalistler insanların cinsel tercihlerinden dolayı aşağılanmalarına ve baskı altına alınmalarına karşı çıkarlar.

Enternasyonalizm

-Sosyalistler, bir ülkenin işçilerinin diğer ülkelerin işçileri ile karşı karşıya gelmesine neden olan her şeye karşı çıkarlar.

-Sosyalistler ırkçılığa ve emperya-lizme karşıdır. Bütün halkların kendi kaderlerini tayin hakkını savunurlar.

-Sosyalistler bütün haklı ulusal kurtuluş hareketlerini desteklerler.

-Rusya deneyi göstermiştir ki, sosyalizm tek bir ülkede izole olarak yaşayamaz. Rusya, Çin, Doğu Avrupa ve Küba sosyalist değil, devlet kapitalistidir.

-Sosyalistler bu ülkelerde işçi sınıfının iktidardaki bürokratik egemen sınıfa karşı mücadelesini destekler.

Devrimci parti

-Sosyalizmin gerçekleştirilmesi için, işçi sınıfının en militan, en mücadeleci kesimi devrimci sosyalist bir partide örgütlenmelidir. Böylesi bir parti işçi sınıfının yığınsal örgütleri ve hareketi içindeki çalışma ile inşa edilebilir.

-Sosyalistler pratik içinde diğer işçilere reformizmin işçi sınıfının çıkarlarına aykırı olduğunu kanıtlamalıdır.

-Bu fikirlere katılan herkesi devrimci bir sosyalist işçi partisinin inşası çalışmasına omuz vermeye çağırıyoruz.

DSİP büroları

● Ankara
Mithatpaşa Cd. No: 34/F, Kat: 4, No: 23 - Kızılay
0535 - 514 11 73

● Kadıköy
Nail Bey Sk. İbrahim Ağaoğlu İşhanı, No: 9-11, Kat: 3 - Bahariye - Kadıköy
0536 - 637 81 99

● Beyoğlu
İstiklal Cd. Büyükparmakkapı Sk. Hayat Apt. Kat: 4 -Beyoğlu
0536 - 259 73 64

● İzmir
3. Beyler, Yaparsoy İşhanı, No: 31, Kat: 4, No: 403, Konak
0537 - 624 49 08

Akhisar: 0544 - 515 62 59
Bursa: 0535 - 422 39 65
Denizli: 0543 - 476 27 88
İzmit: 0537 - 940 58 95
Kütahya: 0544 - 515 62 59

Ayrıntılı bilgi için: 0536 - 335 10 19

DSİP - Kadıköy

Her hafta Salı günleri
saat 19.00'da toplanıyor

Nail Bey Sk. İbrahim Ağaoğlu İşhanı, No: 9-11, Kat: 3
Bahariye - Kadıköy
0536 - 637 81 99

DSİP - Beyoğlu

Her hafta Perşembe günleri
saat 19.00'da toplanıyor

Karakedi
İstiklal Cd. Büyükparmakkapı Sk.
Hayat Apt. Kat: 4 -Beyoğlu
0536 - 259 73 64

DSİP - Ankara

Her hafta Salı günleri
saat 19.00'da toplanıyor

Mithatpaşa Cd.
No: 34/F, Kat: 4, No: 23
Kızılay
0535 - 514 11 73

DSİP - İzmir

Her hafta Pazartesi günleri
saat 19.00'da toplanıyor

3. Beyler, Yaparsoy İşhanı, No: 31,
Kat: 4, No: 403
Konak
0537 - 624 49 08

ISSN 1300-4026 ■ Uluslararası Tanıtım ve Yayıncılık Ltd. Şti.
■ Sahibi: Özden Dönmez ■ Sorumlu Yazışmaları Müdürü: Volkan Akyıldırım ■ Adres: İstiklal Cad.,Büyükparmakkapı Sok.,
8/10, Beyoğlu/İstanbul ■ Baskı: Yön Matbaası
■ Yerel süreli yayın, iki haftada bir yayınlanır

www.sosyalistisci.org

Kutupların erime hızı beklenenin çok üstünde. Acilen önlem alınmadığı takdirde insanlığı çok yakında büyük felaketler bekliyor.

Dünyamız pişiyor

Amerikan Uzay Araştırmaları Kurumu da sonunda küresel ısınmanın ne denli hızlı olduğunu onaylayan bir açıklama yaptı.

NASA açıklamasına göre kutuplar küresel ısınmanın iki katı bir hızla ısınıyor. Son iki yılda yaklaşık olarak Türkiye büyüklüğünde bir buz parçası Kuzey Kutbu'nda eridi.

NASA'nın Kaliforniya'daki bir laboratuvarından yapılan açıklamaya göre kutuplar daha önce hesaplanandan tam 18 kere daha hızlı eriyor.

NASA'nın bir başka araştırma merkezi de 1979'dan beri küresel ısınma hakkında veri topluyor ve bu merkezin yayınladığı verilere göre kutuplar beklen-

nenden 30 kere daha büyük bir hızla eriyor.

Bu arada Avrupalı araştırmacılar Avrupa tarımı için son derece önemli olan dağların tepelerindeki

buzulların da büyük bir hızla eridiğini belirtiyorlar. Araştırmalara göre Alplerdeki buzulların yüzde 75 kayboldu. Sibirya'da ise durum daha da

kötü. Benzer bir gelişme Türkiye'de de yaşanmakta.

Buzulların bu erimesi tarıma ağır darbeler indirecek.

Öte yandan küresel

ısınma bu hızla devam ederse ekim alanları değişmeye ve gerilemeye başlayacak. Bunlar içinde en önemlisi buğday ekim alanının daralması.

Bütün bu küresel ısınmanın nedeni kapitalizmin dünyamızı harabeye çeviren politikaları. Oysa küresel ısınmaya karşı çok sayıda önlem alınabilir.

Örneğin bütün binalar ısıya karşı yalıtılabilir, uçak ve otomobil yerine hızlı trenler, bisiklet teşvik edilebilir, alternatif enerji kaynakları kullanılmaya başlanabilir.

Ne var ki gözü birikimden ve kârdan başka şey görmeyen kapitalizm büyük bir hızla dünyamızı tahrip ediyor.

Küresel Eylem Grubu 4 Kasım'da miting yapıyor

3 Aralık 2005'de tüm dünyada eş zamanlı olarak düzenlenen uluslararası küresel ısınmaya karşı eyleminin bir parçası olarak Türkiye'de de büyük eylemler gerçekleşti. Bu yıl 4 Kasım'da gerçekleşecek olan küresel gün ile ilgili olarak Türkiye'deki etkinlik ve eylemlerin düzenlenmesini "Küresel Eylem Grubu" üstlendi. Gruptan yapılan açıklama şöyle:

"Küresel ısınma sorunu sürüyor ve dünyadaki tüm canlıları artan oranda tehdit ediyor. İklim değişikliğinin önüne geçmek için acil olarak

önlem almak gerekiyor. Ancak başta ABD ve çokuluslu şirketler olmak üzere, sorunun başlıca sorumluları, bu gerçeği sırtını çevirmiş durumda. Türkiye de Kyoto Protokolü'nü imzalamayan bir avuç ülke arasında. Bu nedenle iş başka bir dünya, daha iyi bir dünya isteyen eylemcilere düşüyor. 4 Kasım'da küresel bir eylemin parçası olarak İstanbul'da bir eylem düzenlenecek. Çevreye ve gezegenin geleceğine duyarlı herkesi bu eyleme katılmaya, şimdiden çabalarımıza destek vermeye çağırıyoruz."

oruz..."

Küresel ısınmaya karşı eylemlerin yapılacağı ülkeler şunlar:

ABD, Almanya, Arjantin, Avustralya, , Bangladeş, Belarus, Belçika, Birleşik Krallık, Bolivya, Bulgaristan, Çek Cumhuriyeti, Danimarka, Filipinler, Finlandiya, Fransa, Hırvatistan, Hollanda, İrlanda, İspanya, İtalya, İsveç, İzlanda, Kamerun, Kanada, Kenya, Kuzey Afrika, Kuzey İrlanda, Kuzey Kore, Meksika, Nepal, Nijerya, Norveç, Polonya, Portekiz, Romanya, Rusya, Slovenya, Tayvan, Türkiye, Yunanistan, Yeni Zelanda...

Küresel İklim Değişimi'ne Hayır

4 Kasım, İstanbul - Kadıköy
ayrıntılı bilgi için: 0538 - 263 45 35

Küresel Eylem Grubu - KEG

Ordu işini yapıyor

Hakkari Dağ ve Komando Tugayı'nda görevli subay ve astsubaylar ile aileleri Hakkari'de çöp toplamışlar. Tugay Komutanı Tuğgeneral Azmi Utku Cinek düzenlemiş bu "organizasyonu". Sivil giyimli 500'ye yakın askerde bu "organizasyon"a dahil edilmiş.

Bu çöp toplama işi sırasında, "Bölücülük yapma işini yap" pankartı taşınmış; dövizler ve sloganlarla DTP'li belediyeyi protesto etmiş. Çok açık bir şekilde, bir eylem yapılmış.

Cuntacı geleneğe sahip bir ordunun olduğu, MGK'nın hala siyasi olarak önemi olan bir ülke burası.

Ordu, egemen sınıflar arasında her sorunu "demir yumruk"la çözmeye en hevesli kanadın ortağı, üstelik bizzat OYAK gibi büyük bir sermayenin sahibi.

O nedenle ordu bu ülkede "işini yapıyor". En azından seçilmiş yöneticileri iktidardan devirme, insanları idam etme, bir toplumun geçmişini tahrif etme ve geleceğini şekillendirme üzerine sınırsız yetkilere sahiptir; bu onun işidir...

O nedenle ordunun kuvvet komutanları, ülkenin siyaseti üzerine görüş açıklamakla bile yetinmez; görüşlerinin uygulamaya geçmemesi onları rahatsız eder. Zaten, ordu yönetimin doğal bir temsilcisinden başka nedir ki?

O nedenle, bir tugay komutanı çıkıp "temizlik yapma" "organizasyonu" adı altında, seçilmiş belediye başkanını askerlerini de katarak protesto eder, bu onun işidir...

Ama halkın oyları ile seçilmiş üstelik meşru temsilcisi ise işini yapmıyordur; çünkü halkın taleplerini savunuyordur. Bölücülük yapıp işini yapmıyordur.

Kuvvet komutanları bombacılar hakkında "tanırım iyi çocuktur" diyebilir; belediye başkanları hakkında provokatif açıklamalarda bulunabilir. Bu onların işidir.

Ordu işini yapıyor. Ah bir de bölücüler olmasa.